

Вбивство під пальмами

Валентина Басан

Вбивство під пальмами

(гостросюжетний іспанський детектив 18+)

Іспанія вітає тебе, мій дорогий читач!

Розташовуйся зручніше і відчувай себе як вдома, але не забувай, що ти в гостях. Адже Іспанія може бути різною: люблячою, пекучою, пристрасною, підступною, жадібною, милосердною, нещадною, унікальною і багатогранною. Вона приховує багато таємниць у своїх пісках та змиває кров і гріхи злочинів солоними хвилями. У тіні пальм добре не тільки пити сангрію, а й думати про помсту, особливо, якщо ця помста подається охолодженою з кубиками льоду в келиху на високій ніжці. Насолоджуйся, мій дорогий читач, вишукуваннями середземноморської кухні, ароматами виноградних вин, смаком ранкової кави з хрусткою випічкою і вбивствами, які відбуваються під цими пальмами вже кілька тисяч років, і ми нічого не можемо з цим вдіяти. І все це завдяки тому, що людина слабка, а у кожної слабкості є свої пороки.

Глава 1

Єва дивилася на залитий сонцем пляж крізь темне скло окулярів. Море ласкаво обволікало дорогий педикюр теплим, важким і вологим покривалом з піску, стопи потопали все глибше і глибше в м'яке і пухке нутро берега. Вода сліпила діамантовим блиском, розсипом золота, срібла і самоцвітів навіть крізь темряву захисту від ультрафіолету, про яку складали легенди рекламні ролики. Запах морської солі і мідій був у Єви в волоссі і просочив все тіло.

Вона ліниво позіхнула і глянула на екран мобільного телефону. Нібито знехотя, але пальці автоматично потягнулися і набрали заповітні чотири цифри пароля, щоб розблокувати екран. Повідомлень не було.

— Чорт, — вилаялася Єва і насупила маленький, гладкий лоб. Вона зайшла в месенджер і знову написала повідомлення, яке дублювала вже два рази.

"Сергій, де ти? Перестань ображатися, я чекаю тебе в номері. Будь ласка, напиши або подзвони".

Єва розуміла, що зв'язку у Сергія немає і повідомлення йому не доставляються. Коли він отримує повідомлення, вони загоряються подвійною синьою галочкою і він протягом декількох хвилин відправляє відповідь. Під ім'ям Сергій Супостатов була відмітка про те, що він був в мережі рівно о 22:00 вчора ввечері. І це означало, що на

зв'язок він виходив востаннє рівно через дві години після сварки і огидної сцени в холі готелю.

Єва згадала вчорашній день і поморщилася. Вона була занадто відхідлива і позитивна, але легкий характер і весела вдача не допомогли забути розчарування в колезі і, як вона думала, в класному мужику. А все так добре починалося.

Єва Володимирівна Некрасова була людиною приємної зовнішності і прекрасної душі. Закінчивши на відмінно університет, вона отримала не тільки вищу економічну освіту, а й стажування закордоном за своєю спеціальністю. Щаслива колишня студентка і без п'яти хвилин великий фахівець із зовнішньоекономічних зв'язків виходила з літака в галасливому, жаркому і яскравому місті Іспанії.

Барселона зустріла Єву смачно і по-іспанськи. Дівчина закохалася у вузькі вулички, де кожна п'ядь буквально була просякнута історією. Вона ступала по тротуарах зі старою плиткою і розглядала стіни відреставрованих будинків, затримувалася надовго біля табличок прикріплених до будиночків поменше, але не менш важливих і потрібних місту і країні.

Вона ховалася в тіні вічнозелених фікусів-гігантів з восковим листям і корінням в зріст людини. Здавалося, що йому, корінню немає місця під землею, воно заповонило Царство Аїда і вийшло назовні, щоб Єва могла посидіти на ньому і погладити його грубу, шорстку кору. А туї, які підпирали небо, стояли на сторожі, немов солдати, стрункі, високі, сильні, армія землі, зелена армія на сторожі здоров'я і чистоти повітря.

У Єви паморочилася голова від неповторного запаху оливкової олії і хамону, який перебивався запахом ранкової кави і випічки. Вона гуляла по неосяжних пляжах і милувалася намальованими горами на тлі акварельно блакитного неба. І через рік, коли практика на підприємстві підійшла до свого логічного завершення, як і все хороше, Єва з радістю повідомила київському керівництву фірми, що вона підписала контракт ще на три роки. Природно, на батьківщині був страшний скандал, і не тільки в ТОВ ІНВЕСТ, але і в родині Некрасових.

По-перше, начальник відділу Комарова Тетяна Іванівна влаштувала їй по корпоративному скайпу формений скандал, де Єві пригадали і практику з першого курсу університету, і зарплату стажиста і навіть квитки в Барселону. Начальниця була неперевершена, вона майже зламала дівчину, волаючи то до її совісті, то до того, що Єва працює за трьох і навіть закордоном, проводить моніторинг потенційних клієнтів, займається контрактами, налагоджує міжнародні відносини і зв'язки з фірмою-партнером.

Тетяна Іванівна, також пригадала, що була їй практично матір'ю, а директор фірми — батьком. Таких чуттєвих слів Єва ніяк не очікувала, якщо врахувати, що робота в основному відбувалася по електронній пошті і завжди в односторонньому порядку. Вона отримувала завдання, виконувала в строк і відправляла назад. Ще в Києві при роботі з контрактами Єва відправлялася в юридичний відділ, а для звірки і звітів — в бухгалтерію до найдобрішої Світлані Вікторівні, яка пригощала булочками і невичерпним запасом шоколадних цукерок. Директора ТОВ ІНВЕСТ Євгена Ігоровича

Паляницю вона бачила лише одного разу. Він йшов по коридору з чорним дипломатом в лівій руці, а правою поправляв золоту оправу окулярів. Здавалося б момент істини, Єва привітається з самим-самим головним директором, і порівнявшись з ним дзвінко сказала: "Добрий день, Євген Ігорович!".

Цілком очевидно, останній навіть не помітив наближення невисокої Єви і смикнув руку при звуці її голосу. Окуляри впали на підлогу і дівчина кинулася гепардом піднімати їх. У пухкенькому тілі було мало звірячої спритності і Єва з усього маху зустрілася своїм чолом з чолом директора.

Бурмочучи вибачення і подаючи окуляри, Єва горіла червоним кольором праведного сорому. Євген Ігорович, ігноруючи бурмотіння Єви, перевірів замки на дипломаті, мабуть побоюючись розсипати вміст і кинувся до себе в офіс.

А по-друге, батьки Євочки були шоковані, збиті з пантелику і все інше, що говорять два професори з вченим ступенем і докторською дисертацією. Мама і тато — дві божі кульбаби, народили Євушку, єдину дитину майже в сорок після низки гірких викиднів.

Вони дуже постаралися і таки дали дитині все краще відразу. Дівчинка не тільки вчилася на відмінно в школі, але і з блиском закінчила музичну школу по класу фортепіано. Репетитори з англійської та (мама тут нерішуче, але наполягла) з іспанської мови чергувалися один з одним, кожен два рази на тиждень. Єва росла пищечкою, але це її не псувало абсолютно, а навпаки робило симпатичною, доброю, усміхненою і самодостатньою дівчинкою.

Її темні очі неймовірно красиво виділялися серед копиці світлого і густого волосся. Незважаючи на те, що вона росла в сім'ї пенсіонерів пізньою дитиною, і як прийнято в суспільстві пострадянського простору, всі вчителі і сусіди вважали своїм обов'язком нагадати це їй і її батькам, друзі та однокласники дуже любили Єву. Без неї не проходив жоден шкільний вечір або свято, а батьків, які удвох ходили на всі концерти, навіть учні з повагою пропускали в перші ряди.

І природно, чекаючи в телефонній трубці новин про те, що їх зірочка, їх булочка (ось прізвисько "булочка" Єву, звичайно, не радувало, але це був ще один стимул, хоч годину на тиждень спробувати в черговий раз зайнятися спортом), їх любов і щастя не те, що не повертається в Київ, а продовжує контракт.

Але Єва зробила їм пропозицію, від якої вони не могли відмовитися. Поки смуток не переріс в потоки сліз і горя, дочка розповіла, що фірма надає їй корпоративне житло в прекрасному будинку на березі моря, що авіаквитки на ім'я батька і матері вже куплені і кур'єр доставить їх протягом години разом з паспортами і візами, які Єва завбачливо їм зробила за допомогою подруги з туристичного агенства. Не дивлячись на вік, батьки жваво відреагували на рішення дочки, подумки збираючи все необхідне, віддаючи квіти сусідці на полив і закриваючи квартиру на ключ. Вже через пару днів вони будуть мчати в Бориспіль, по-доброму лаючи пробки і обмерзлу дорогу, в передчутті зустрічі з найдорожчою людиною, що досі пахне новонародженою дитиною, з дивом, яке подарував їм Господь, коли вони зневірилися молитися, вірити і чекати.

З начальницею ж вийшло не так гладко і швидко. Вона не любила Єву, тому на

заявлені материнські почуття

розраховувати не доводилося. Єва намагалася стояти на своєму, але розмова заходила в глухий кут.

— Тетяна Іванівна, я вже продовжила контракт на три роки. Я залишаюся в Іспанії. Я все так само буду співпрацювати з вашою фірмою, але за контрактом, як радник із зовнішньоекономічних питань.

— Єва, у нас немає такої посади. Ти ж знаєш, що наша, наша з тобою фірма, як дитина, на благо якої ми всі поклали життя і здоров'я знаходиться на межі кризи.

(Може криза, звичайно, і була, але судячи по новим рахункам, які вона переглядала в бухгалтерії, по корпоративним квартирам, в яких жили родичі управлінців, і по клієнтам, які завдяки Єві залишалися лояльними і укладали контракти на будівництво нових готелів і готельних комплексів, криза, як у Булгакова, була у Тетяни Іванівни лише в голові).

— Єва, ти не можеш з нами так вчинити. Не можеш. Я не дам тобі продовжити контракт, ти залишишся нашим співробітником в Барселоні.

Єва ненавиділа себе за свою м'якотілість, а часом і нерішучість.

Але Педро, що стояв поруч, міцно взяв Єву за руку. Дівчина прокинулася, як від довгого міцного сну, глянула в чорну безодню улюблених очей, які вогнем іспанських конкістадорів — завойовників спалили в попіл всі сумніви і важкі думи.

— Тетяна Іванівна, я вже підписала контракт. Я не порушила жодного пункту нашої внутрішньої політики, а оскільки посада, яку я займаю не передбачає і половини поточної роботи, якою я займаюся, я надішлю вам свої умови по найму, посаду і оплату праці, які відповідають моїм завданням у вашій компанії на сьогоднішній день. У вас термін до завтра, інакше я приймаю умови "Барселона ІНВЕСТМЕНТ" на посаду керівника відділу. До побачення!

І Єва спокійно поклала трубку.

Її коханий був копією іспанського футболіста Ліонеля Мессі і об'єктом заздрості для всіх без винятку знайомих жіночої статі. Вже кілька місяців пара зустрічалася і Єва відчувала, що скоро розтане в своєму чорноокому Педро без залишку.

Спогади відволікли Єву від нагального питання. Де Сергій? Вона поклала телефон у пляжну сумку і рішуче піднялася.

Поруч пролунав такий пронизливий крик, що Єва сіпнулася. Підлітки бризкали один одного водою і намагалися затягнути дівчину у джинсах і футболці прямо в море, вона реготала, але з силою впиралася, не бажаючи намочити одяг.

Далі Єві дивитися було не цікаво і не приємно. Серце все ще шалено калатало, мабуть від несподіваного крику і від побаченого. Настрій стрімко псувався. На душі тихенько скребла кішка, було не спокійною, вона все ще не розуміла чому, але передчуття чогось нехорошого не покидало її.

Дівчина в лобі готелю відповіла, що сеньйор Супостатов не з'являвся в готелі з учорашнього вечора, а рахунок за розбитий посуд в барі вони вже доклали до рахунку на оплату номера. Єва подякувала і піднялася до себе. У номері було свіжо і

прохолодно, з балкона відкривався вид на морську гладь і частину гір, які немов ховали все місто від вітрів у своїй кам'яній чаші. Єва прийняла душ і прилягла на прохолодне простирадло.

Розліпивши очі, вона глянула на годинник, цифра 17: 30 світила м'яким світлом на туалетному столику, вечір непроханим гостем повільно заходив в номер.

□ Добрий вечір, це Єва Санчес з люкса. Пан Супостатов повернувся в готель? Ні? Добре, дякую. Так. Будьте ласкаві, чашку кави в мій номер. Дякую. Єва терпіти не могла спати вдень, спала вона мало, вставала рано і працювала допізна. Неправильний жайворонок, як вона себе називала. Голова страшенно боліла чи то від сонця, чи то від ситуації, що відбувалася. Зробивши пару дзвінків по роботі, випила каву і спустилася в лобі.

— На жаль, пан Супостатов ще не приходив , — на ресепшені продовжувала чергувати знайома дівчина.

— Підкажіть, а ви не пам'ятаєте, гм, після тієї сцени в холі готелю біля бару, пан Сергій усільки пішов?

□ Ми не стежимо за своїми гостями, і не відзначаємо час їх приходу і відходу.

Єва вже хотіла подякувати і піти, але дівчина клікнула якусь програму в своєму комп'ютері.

□ Пані Санчес! У мене тільки зазначено, що його номер не прибирався, на ньому висить табличка не турбувати. Покоївка не ризикнула відкрити двері своїм ключем, оскільки при наявності таблички, це заборонено. Вона намагалася дзвонити по телефону, запитати, чи можна залишити чисті рушники, але їй ніхто не відповів. А ще, пан Супостатов не спускався до сніданку.

Єва зблідла і схопилася рукою за стійку реєстрації.

□ Вам погано? — співчутливо поцікавилася дівчина.

□ Підкажіть, а покоївка могла переплутати, що в номері хтось є? Адже він міг піти і залишити висіти табличку на ручці дверей?

□ Ні, що ви. У нашій системі видно електронний ключ від номера кожного гостя. А це значить. А це значить... Ой, значить відучора пан Сергій перебуває у себе в номері...

Єва вже не слухала її. Вона лише крикнула, негайно викликати поліцію і швидку. Підбігла бігом до охоронця на вході і пояснила в двох словах, що людині в номері погано і він не виходить звідти майже добу.

На другий поверх вони піднялися бігом, не чекаючи ліфта. Назустріч з ліфта до них вже бігла на високих підборах менеджер готелю.

□ Саймон, що сталося? Чому код червоний?

□ Міс Роза, мадам-гостя нашого готелю і вона впевнена, що чоловікові з цього номера погано.

□ Але тут табличка не турбувати?

□ Міс Роза, мене звуть Єва Санчес. Я, колега Сергія Супостатова і відповідаю за його розміщення в цьому готелі. Сьогодні вранці у нас була призначена важлива зустріч в холі готелю з потенційними партнерами. Мені вдалося перенести її, оскільки

пан Сергій не з'явився. Повірте, або він в номері і йому погано, або.... у Єви здригнувся голос. — Він би ні за що не пропустив цю зустріч, заради неї він прилетів з Києва. Менеджер дістала загальний електронний ключ, призначений для екстрених ситуацій і рішуче підійшла до дверей.

□ Сеньор Супостатов! Сеньор Супостатов! Це адміністрація готелю. У холі стояла гробова тиша, гості давно спустилися до вечері або вже гуляли вечірнім містом. Менеджер рішуче відкрила двері і увійшла в номер. Єва з охоронцем зробили крок за нею. В середині номера була темрява і тиша. Вона намацала кнопку освітлення і з обох сторін ліжка яскраво загорілися торшери у вигляді античних статуй, ліжко було недоторканим, туго заправленим золотистим покривалом.

□ Штора.

□ Що? — адміністратор смикнулася від несподіванки.

□ Штори закриті, ось чому в номері темно, інакше було б світло від вуличних ліхтарів.

□ Міс Роза , — з ванної кімнати вийшов наляканий і розгублений охоронець, — сеньор Супостатов схоже мертвий.

Глава 2

□ Помер? — У трубці протяжно зазвучав надричний голосок примхливої старої дівчинки.

□ Так, Амілія, твій чоловік помер, я так шкодую. Вибач за погані новини, будь-ласка.

Єва не знала за що, але заздалегідь просила вибачення, тому що розмова з Амілією загрожувала продовжитися.

Єва не любила Амілію Супостатову. Пару раз по приїзду на важливі зустрічі, наради та корпоративи, вона мала щастя споглядати весь бомонд київської гнилої тусовки дружин мільйонерів.

Старі і не дуже німфетки прилітали в діамантах, на підборах, з запаморочливо дорогими аксесуарами у вигляді сумок, собак і прислуги. Немов райські птахи, вони приваблювали своїм різнобарвним пір'ям навіть китайців з фотоапаратами, які, як відомо, люблять фотографувати все яскраве і те, що рухається. Єва ненавиділа зустрічати дружин і проводити їх в готелі, що раніше було її прямим обов'язком.

Знайомство з Амілією було самим, напевно, самим нудотним. По прильоту вона звинуватила Єву в тому, що бізнес клас був недостатньо комфортним, по заселенню в готель, що номер люкс недостатньо лакшері, що Барселона — занадто спекотна, галаслива і брудна. Єва терпляче владнала конфлікти на ресепшені і рахувала дні до прильоту її чоловіка. Супостатов потім нескінченно дякував підлеглий і просив вибачення за незручності, які заподіяла Амілія.

Вже він-то знав. Близько двадцяти років різниці в віці плата за капризи, істерики, скандали і зміни настрою. Сергій чесно платив за молоде тіло не тільки штампом в паспорті, а й нескінченними подарунками, подорожами і поблажливостю до огидного характеру дурної, але красивої нероби. Якщо його друзі користувалися молодими і

жадібними до грошей провінціалками, яких міняли кожні кілька місяців, то Сергій в цьому плані був дійсно порядний.

Самотній і глибоко нещасний в душі, він звик до Амільки, як до домашнього вихованця, якого у нього ніколи не було.

Сергію не дозволяли заводити кішок або собак суворі батьки. Навіть хом'яка, про якого так мріяв хлопчик, батько змусив віддати двоюрідному братові.

Сергій мав право і обов'язок, як єдине ціле, вчитися і вчитися добре. Він став розумником, світилом, мозком і душею компанії. Але ні сім'ї, ні дітей у багатого і успішного Супостатова не було.

Знайомство з Амилечкою в нічному клубі було громом серед ясного неба. Шикарна, довгонога блондинка підкорила морально незайманого Сергія з першого погляду. Платиновий блонд хмаркою пурхнув біля губ майбутньої жертви і вони вже пили "Вдову Кліко" на брудершафт.

Прокинулися разом в його квартирі з видом на Хрещатик. Вона була не проти залишитися ще на день. І потім він вже сам не зрозумів, як це вигнати свою вихованку на вулицю, з чіпом, щепленнями, лікуванням нирок в Швейцарії, дезінфекцією від бліх і кліщів і нашийником за мільйон євро.

Сергій гладив її. Тріпав по холці. Плекав і водив до дорогих грумерів. Він навіть закривав очі на те, що на його суку вскакують час від часу не прив'язані кобелі, але це не страшно, адже вона була стерилізована. Він позбавляв її солодкого у вигляді своєї кредитної картки, але потім прощав, дивлячись на виляння хвостика, слину з пащі і довгий послужливий язик.

Олег у свої добре за сорок нарешті завів собі довгоочікуваного вихованця. Такого, як він мріяв, на довгому і дуже міцному ланцюгу.

Спочатку він бив її рідко, але з задоволенням. Амілья верещала і скиглила біля порога, гола і вся в крові. Олег уявляв, що у його суки почалася тічка, і він, як справжній господар відганяє від неї псів. Вона згорталася занадто довгим тілом в клубок і йому на хвилину здавалося, що це гігантський, товстий, короткий удав звивається весь в крові і жовчі біля порога. Вона блювала, іноді ходила під себе, а він все бив і бив, шмагав, не перестаючи.

Він приїхав завчасно лише одного разу, коли вона попросила привезти їй кокаїн на будинок знайомого діллера, за сумісництвом коханця. У процесі вони не помітили Сергія, який очевидно давно спостерігав за сполученням двох наркоманів в його ліжку.

Його він випустив з квартири, але вона не виходила з дому тиждень або близько того. Синці і рани не гоїлися, а Сергій, образившись на вихованку, не хотів їх, синці, лікувати.

Потім випадки побиття стали раз на місяць, потім раз на тиждень, а перед його смертю майже кожен день.

Амілья іноді вибиралася на зустріч в місто з багатими безробітними подругами, вживала фарму або те, що можна було розкурити або випити і поверталася додому. Додому до Сергія, законного, багатого і впливового чоловіка, розумниці і красеня,

якого хотіли тисячі жінок, а вибрав він щасливицю — Амілію.

Йти їй було нікуди. У Кропивницькому її чекали борги за похорон бабусі-інваліда, озлоблена рідна сестра, яка поховала спільних батька і матір алкоголіків і коханець, у якого вона вкрала п'ятсот баксів, щоб дістатися до Києва. Амілія, за паспортом Олеся Василівна Іванова, терпіла побої свідомо і мовчки.

Приїхавши на поїзді в галасливий і страшний Київ, Олеся подалася працювати офіціанткою. Красуню і розумницю вітали на роботі, клієнти ходили на вечері і коктейлі із задоволенням, а чайові росли. Олеся була молодою, красивою, щасливою і безпросвітно дурною. Незабаром вечері клієнтів переростали в пропозиції, від яких не можна було відмовитися і дівчина повільно і вірно крокувала вниз по драбині в пекло ногами, які неможливо було виміряти поглядом. Коли господиня закладу викликала Олеся в кабінет і по-материнськи попередила, що якщо ескорт не закінчиться, то найкраща працівниця широко відома у вузьких колах вилетить, як куля, Олеся гордо плюнула вже колишній начальниці в обличчя і сіла в БМВ, який прислали за молодим м'ясом.

Швидко відпрацювавши красу і молодість, Олеся обзавелася паспортом з ім'ям Амілія і досвідом на дубайській біржі праці. Вона легко сіла на кокаїн і, напевно, побудувала б зовсім іншу історію, якби не подруга, яка випадково завагітнівши, вирішила зав'язати з проституцією і народити в Україні. Амілія любила подругу, єдину живу душу, яка тримала її в цьому світі і прилетіла до Києва разом з нею. Трохи походивши по снігу, вдихнувши столичне повітря і стоячи в автомобільних пробках, Амілька, протверезіла і задумалася. Двадцять п'ять років, за плечима більше шести сотень статевих партнерів, гроші спущені на цяцьки, бухло і коку. Житла немає, накопичень немає, спадщини немає, освіти і роботи немає. А закладений в ломбарді хрестик відомого ювелірного бренду вже ніколи не буде викуплений.

Сергій підвернувся випадково. Простачок. Лошара. Лопух. Олень. Думала потім Амілія, спльовуючи в коридорі кров на килимок з ікеї.

Звісно він знав. Мовчав. Але знав. Знав, що вона працювала в ескорті. Її оголені фото в Інтернеті він, при всіх його зв'язках, ще довго не міг видалити з бази даних дубайських повій. Він одружився з нею, щоб очистити, стерилізувати і дезінфікувати, як призабірну дворнягу, в цьому була його місія. Прихистити знедолену. І він обробив від паразитів і стерилізував, змусивши зробити перев'язку труб, щоб дівчина ніколи в житті не змогла завагітніти, пригрозивши приспати, як шавку.

Любитель тварин, Сергій Супостатов бив свою дружину Амілію перед відрядженням до Барселони довго і з задоволенням. Він міняв руку, розминав долоню, перемотував поводок на інше, більш зручне місце. Вона скулила і вила.

□ Заткнись, мерзенна сука. Не смій піднімати голову на свого господаря.

Амілія істерично смикнула головою і підняла трубку:

□ Привіт, так, я в порядку. Я знаю, що він полетів до Барселони. Так. Ми летимо найближчим рейсом через кілька годин.

Глава 3

□ Так, Тетяна Іванівна, Сергія Олександровича немає в живих. Так. Це Єва. Вибачте, але я не можу тримати вас в невіданні. І ще я не можу додзвонитися до Євгена Ігоровича. Вибачте, не могли б ви передати ... листом якось незручно.

□ Євочка, дитинко. Що значить помер? Сергій? А зустріч? Не відбулася? Та як він смів? Ненавиджу. Ой, люба моя, ти ще тут? Прощавай. Звичайно, зараз піднімуся в кабінет до Паляниці. І напиши про все мені на пошту до вечора, будь ласка. Я партнерам вибачливий лист складу і у Паляниці підпишу. Відправляю терміновою кореспонденцією.

Тетяна Іванівна Комарова працювала у фірмі з моменту її заснування, коли Єва, так би мовити, під стіл пішки ходила. Вона любила свою роботу і була за нею цілком і повністю заміжня, як за кам'яною стіною. Точніше Комарова була кам'яною стіною фірми, бронею, об яку розбивалися конкуренти. Це була жінка зі сталі, яка ніколи не хворіла, не спізнювалася, не брала відпустку, а відпустку по догляду за дитиною тим більше.

Єва лише краєм вуха чула, що у залізної леді є дорослий син, який давно вчиться, працює і живе за кордоном, але запитати про це у начальниці не було й мови. Комарова припиняла всі розмови про особисте і сама тримала свою історію за сімома замками.

Лише одного разу Тетяна Іванівна дозволила собі оступитися. Господи, вона кляла себе за слабкість, намагаючись приховати те, що здавалося їй страшним і ганебним.

Багато років тому, коли в моді були зачіски з чубчиком Карлсона, а на тілі — кольоровий латекс і варена джинса, коли вісімдесяті Америки і Європи дісталися до кордонів залізної завіси і міцно закріпилися в дев'яностих на просторах колишнього СРСР, Танька була молодою і завзятою дівахою, що отримала перший великий гонорар від улюбленої фірми. Купу бабла вирішили з колегами пропити на удачу і пропили в ресторані "Кавказ". Разом з друзями під Апіну і Аллегрову підспівуючи касетному магнітофону, компанія замовляла шашлики, горілочку і оселедець під шубою.

Сергій Супостатов був молодий і гарний, як диявол. Те, що на роботу їх прийняли в один день згуртувало майбутніх колег і вони чесно дружили дуже багато місяців поспіль. Таня була старша за Сергія на дев'ять років і ця різниця її вбивала. Вона вже мітила в помічники керівника, а він отримав посаду кур'єра, так як все ще навчався в інституті. Вона, та й вся фірма, знала, що геній-краснодипломник влаштувався до них на нуль двадцять п'ять розвозити договори по клієнтам лише для практики і позначки в заліковці. Але всі сподівалися, що він повернеться до них на фірму готовим фахівцем зі знанням іноземних мов.

Все сталося швидко і прозаїчно в чоловічій кабінці туалету ресторану "Кавказ". Таня червоніла від його поглядів, а він, взявши її за плече залізною рукою, підштовхнув у вузьке, і якби не запах, інтимне приміщення. Майже тридцятирічну Тетяну вже давно можна і потрібно було, як говорили класики, скомпрометувати відносинами, що і зробив молодий і гарячий того вечора Сергій Супостатов.

Ранок непроханим гостем постукав дівчині по голові. Розліпивши одне око, вона тут же прикрила його. Навіть під повіками ворухіння очних яблук було не можливим. Вона

спробувала встати, але їй не вдалося. В голові билося скло, як від вибуху газу б'ються вікна в багатоповерхових будинках, а скляні друзки застрявали всередині черепа і здавалося, зараз пройдуть крізь лобову кістку назовні. Занудило трохи пізніше, коли вона згадала вечірку, Сергія і туалетну кабінку. Блювотні позиви йшли в холосту. Таня нагадувала собі свою кішку, яка рвала грудочками своєї вовни і зрозуміла, що кішка Сіма в ті моменти виглядала дуже навіть елегантно, в порівнянні з її господинею.

На роботу Тетяна повзла, попередньо випивши в аптеці щось на зразок антипохмелина. Стало ще гірше і їй вперше захотілося подати в суд на виробників поганих ліків від похмілля.

Як на зло, в холі перед ліфтом вона побачила Супостатова, чорт би його взяв. Він мило базікав з кимось із бухгалтерії. Ось цей хтось із бухгалтерії її і гукнув:

□ Танюша, доброго ранку! Запалила на вечірці вчора вогонь?

Тетяна боялася зайвий раз відкрити рот і слабо кивнула. Ніжно зелений колір обличчя підкреслювали яскраво-червоні білки очей.

— Та запалила так запалила, — простягнув Сергій і глузливо хмикнув.

Таня видавила з себе вибачення і щось про піти пішки по сходах, але побігла не до сходів, а прямо на вулицю, під найближчий кущ. Відчуття були невимовними і Тетяна зрозуміла, що більше ніколи в житті не буде пити алкоголь.

□ Так, той косяк, який ми з тобою вчора курили був зайвим, — глузливий голос і простягнута рука з пляшкою води повернули Тетяну в тлінний світ, відірвав від роздумів про вічну тверезість.

Дівчина взяла пляшку з водою і тремтячими руками відкрутила пробку.

□ Постривай, давай допоможу, горе цибульне. Ти що не бухала ніколи? І косяки не курила? Що ж тебе так штормить-то?

Тетяна лише негативно мотала головою, вмиваючись і поглинаючи воду.

□ Серьож, ми вчора...

□ А, в кабінці чи що?

□ Еге ж.

□ Забудь, навіть не парся. Я нікому не скажу.

□ І я, — ледь чутно сказала Тетяна, відчувши нестерпний біль десь під шиєю, ближче до серця.

Вона давно і беззавітно була закохана в цього молодого, талановитого, не по роках розважливого хлопця, який підкорив її серце з першого погляду. Вона думала про нього вдень і вночі, плануючи з ним випадкові зустрічі в кабінетах і на нарадах. Його чарівність і в той же час недоступність зводили Таню з розуму. Він, як заборонений плід, дратував і пробуджував бажання.

Тетяна подякувала за допомогу і за воду, обтрусилася, посміхнулася вимученою посмішкою пацієнтки інфекційного відділення і глибоко вдихнувши чисте київське повітря, протверезіла і пішла на роботу.

День пройшов, як нескінченний візит до стоматолога. Викликавши таксі і опинившись вдома, вона набрала гарячу ванну і вилила в неї півбутилки піни з

ароматом банана. Роздягнувшись, вона з подивом виявила у себе на тілі кілька синців, які горіли на її тілі кольорами грозового неба, заходу на морі і газової конфорки з її дитинства.

З соромом розуміючи, що мабуть вона багато разів падала і вдарялася об щось тверде, Таня назавжди поховала цей епізод в надрах своєї пам'яті, наказавши підсвідомості ніколи не відкопувати цей жах на крилах ночі.

Через пару тижнів Сергій звільнився з кур'єрської служби, домовившись з керівництвом, що буде писати на базі їх фірми дипломну роботу, а через рік прийде готовим фахівцем, який буде працювати на посаді стажиста, вважаючи безкоштовною робочою силою, від трьох до п'яти місяців. Фірма, як і казино, ніколи не програвала, тому відмовлятися від прекрасного працівника, якого не треба вчити, і на якому можна заощадити, не збиралася.

Після У Тетяни трапилася затримка. Вона купила тест на вагітність у того ж провізора, що і засіб від похмілля пару тижнів тому. Провізор похитала головою і знищила бідну Таню поглядом, спопеливши гордовитістю і осудом.

Дві смужки весело і яскраво горіли на біло-синій пластиночці паперу. Таня тремтячими руками натягнула труси і викинула тест у сміттєвий кошик.

□ Аборт, тільки аборт — істерично і голосно заявила вона своєму відображенню в дзеркалі в огидній рожевій пластиковій оправі.

Глава 4

Євген Ігорович Паляниця, директор ТОВ ІНВЕСТ, звичним рухом поправив окуляри і подивився на своє відображення у вікні. Дорога оправа була вдало підібрана і підкреслювала непримітне обличчя великого начальника і дуже багатой людини. Навіть крізь тонкі стекла, очі Євгена Ігоровича короткозоро мружилися, обмацуючи співрозмовника, проникаючи всередину і вгадуючи найпотаємніші думки. Темне волосся були акуратно підстрижене і укладене в одному з найпрестижніших барбершопів Києва.

Глянувши на екран смартфона, він підняв обличчя до стелі, як ніби згадував на іспиті потрібну відповідь на питання, подумавши з хвилину, він відправив цифру 1 в повідомленні на непідписаний номер телефону з іноземним кодом. Після того, як на телефон прийшов звіт про доставку, Євген Ігорович видалив повідомлення і відключив телефон.

Чоловік середніх років, в сірому літньому піджаку і лляних брюках спустився на ресепшн і попросив рахунок за проживання.

□ Добрий день, я хотів би оплатити рахунок за проживання, номер 234.

□ Одну хвилину, сеньор. Будь-ласка.

□ Підкажіть, щось сталося? Чому автомобіль швидкої допомоги і поліції чергує біля вашого готелю?

□ Вибачте за незручність, сеньор. Одному з наших постояльців стало погано. Це все, що мені відомо. Ваш рахунок за проживання та додаткові послуги, сеньор. Ще раз вибачте, сподіваюся вам сподобався відпочинок "Роял Палм".

□ Так, дякую. Як наступного разу буду в Барселоні, зупинюся в в цьому чудовому і головне, безпечному готелі.

Посміхнувшись дівчині на ресепшн, він пройшов в хол, дав швейцару чайові за допомогу з валізою і наспівуючи собі під ніс пісню Роббі Вільямса "I just wanna feel, real love, feel the home that I live in..."

Він був задоволений і щасливий, робота виконана, умови договору дотримані, а телефон з отриманою одиницею в повідомленні вже валявся десь в одному зі сміттєвих баків готелю разом з пластиковими відходами.

Він завжди виконував свою роботу чисто і дуже акуратно. Замовлення коштувало дорого, майже півмільйона євро, але замовники Калавери завжди залишалися задоволені. Іноді він міг відмовитися, не пояснюючи причини, але це бувало дуже рідко і в основному, через те, що Калавера був глибоко побожною і віруючою людиною. Як би глумливо це не звучало, але він справно відвідував церкву по неділях, запалював свічки і молився за упокій всіх душ, які покинули тлінну землю.

Найманий вбивця міг відмовитися, якщо його метою була вагітна жінка або дитина. Вагітну замовили лише раз. Дружина олігарха Приходька, нафтового магната і міністра фінансів, Карина Приходько захотіла позбутися своєї конкурентки. Пrawdami і неправдами за великі гроші вона розшукала контакт найманого вбивці. Вагітна коханка чоловіка була її заклятою подругою Оксаною Буг. Спочатку Карина спробувала позбутися суперниці сама, дізнавшись страшну правду про зраду і обман. Вона підсипала в ресторані дрібно товчений стрихнін, куплений на сільськогосподарському ринку, де продається безліч пестицидів і отрут для дератизації і обробки від шкідників. Але та, чи то відчувши серцем небезпеку, чи то волею випадку, перекинула блюдо на підлогу. У той момент Карина, спостерігаючи з-за рогу за об'єктом своєї ненависті, вирішила найняти кілера.

Калавера, отримавши фото сильно вагітної жертви по одному з надійних месенджерів, надіслав відповідь іспанською: *Entonces serás el siguiente*, що означало, мовляв ти будеш наступна і вельми красномовне розп'яття Христа — спасителя. Він не знав подальшої долі замовниці і жертви, але більше з такими замовленнями до нього ніхто не звертався.

Вдруге він відмовився від виконання замовлення, коли отримав фото дитини восьми років східної зовнішності. Після насильницької смерті глави столиці однієї з колишніх радянських середньоазіатських республік, Саїда Абдулаєва, влада у спадок переходила до його рідних синів від двох законних дружин Лейли і Айсулу. Дружин природно було більше, але у них народжувалися такі небажані дівчатка. Коханець другої дружини Лейли, який був рідним братом колишнього, а нині мертвого Саїда, "замовив" восьмирічного сина" конкурентки " Айсулу, щоб не тільки управляти коханкою Лейлою і її дев'ятирічним сином, а й величезним статком, яке їм повинно було дістатися після випадкової смерті другого спадкоємця автоматично. Сам коханець Касим, до слова, трагічно загинув через пару днів після свого "замовлення" Калавері.

Але сьогодні Калавера був у настрої. Готель "Роял Палм" був на висоті, відмінні

СПА процедури, смачна середземноморська кухня, товсті і м'які ворсисті килими в коридорах, по яких можна тихо і нечутно пересуватися.

Калавера спостерігав за ним цілий вечір. Цей українець був агресивний і щось кричав в телефон на своєму слов'янському з множинними звуками "а". Спочатку йому зробила зауваження дівчина на ресепшені, м'яко звернувши увагу на те, що він порушує криками тишу і спокій гостей. Супостатов чистою англійською вилаяв ні в чому неповинну співробітницю і пройшов в лаунж — зону готелю з баром і широкими зручними кріслами.

Калавера спостерігав за клієнтом, сидючи за далеким столиком прямо навпроти барної стійки. Офіціант підійшов до Супостатова, прийняв замовлення і вже через кілька хвилин з'явився з підносом на якому стояла охолоджена пляшка червоного вина, відерце з льодом і високий винний келих на тонкій ніжці. Вино тільки спочатку заспокоїло клієнта, він розмірено накладав лід в келих, спостерігаючи як червоні струмки ароматного густого напою не поспішаючи стікають по крижаних перешкодах на дно келиха.

Калавера спостерігав за живим мерцем, як він подумки називав своїх недовгих знайомих. Сергій знову підняв трубку і закричав щось на весь зал. Небагато відвідувачів смикнулися від гучних криків незнайомою мовою. Дзвін розбитого келиха від різких рухів руками змусив Калаверу поморщитися. Він не любив шум і пил, не любив метушливих і нервових клієнтів. Офіціанти прибрали друзки і принесли новий келих. Не знімаювши, Супостатов продовжив розмовляти на підвищених тонах, але завбачливо встав з-за столу і пройшов на веранду. Офіціант приніс закуски, прибрав брудні серветки і знову наповнив келих гостя.

Таких гостей офіціанти любили і всіляко обходили. Такі, як Супостатов, могли бити посуд, стріляти по пляшках або приставати до обслуговуючого персоналу, але завжди залишали щедрі чайові, якими перекривали будь-яку безглузду і безкультурну поведінку хама.

Після розмови Сергій повернувся червоним і захмелілим. Калавера з подивом глянув на пляшку, яка була порожня лише на чверть. Мабуть, міцне вино або *hombre débile*, тобто слабкий чоловік.

У дверях бару з'явилася жінка, знайома Сергія, вона впевнено попрямувала до його столика. Супостатов підвівся на знак вітання і зробив жест офіціантові.

Вони довго про щось сперечалися, жестикулювали і показували один одному щось в телефонах і в документах, які жінка дістала зі своєї папки. Супостатов почав розмахувати руками кричати і наступати на супутницю. Вона незабаром замовкла і лише хитала головою. Через п'ять довгих і очевидно неприємних для неї хвилин, вона встала і пішла до виходу з бару.

У номері було тихо і свіжо. Світло нічника з головної кімнати м'яко висвітлював темний коридор, де стояв Калавера з міцним зашморгом, сплетеним з рибальської лески. Вбивця безшумно підійшов до входу в вітальню і заглянув всередину. Без сумнівів Сергій Супостатов був уже мертвий.

Глава 5

Хлопчик Дієго Ромеро взяв за руку незнайомого дядька і зайшов в холодний і темний кабінет. Плитка на підлозі була майже чорного кольору, колись ця плитка була яскраво-синьою, точніше синіми були візерунки, завитки, крапочки, листочки, химерні і довгі лінії. Біля залізної шафи шматочок цієї плитки весело підморгував Дієго. Було помітно, що шафу недавно пересунули і новенький квадратик хвалився і світився від щастя. Ось він я, такий красивий і білий, ось які красиві візерунки виписані на мені, як цікаво нанесені поламани геометричні фігурки, як плавно квадрати, переходять в ромби і кола, як на мене нанесений цілий світ, чийсь мікроскопічний паралельний світ, де кожен бачить щось своє. А решта затоптані квадрати на підлозі дивляться на новачка, сміються і чекають, коли його теж покриє шар бруду, шар пилу, шар зношеності. Вся підлога покрита брудом, візерунків вже давно не видно, тисячі черевиків витоптують тут малюнки, зтирають красу завитків, знищують білий фон з синіми кружечками, крапельками, хвилями. "І ти таким будеш", — твердять брудні побратими. "Ні, не буду, подивіться на мене, який я новенький і білий, подивіться на малюнок, подивіться, я серед вас такий один", — кричить новенький квадратик плитки виблискуючи унікальністю і новизною.

"І ми були такими, як ти, новенькими і білими, нас всіх поклали тут багато років тому, просто нас затоптали, а твоя бруд і темрява ще попереду, це лише питання часу".

Дієго дивився на цей шматочок унікальної плитки, яка дивом вціліла під залізною шафою, а тепер коли надійного охоронця пересунули в кут, в будь-якому випадку стане такою ж чорною від бруду і абсолютно безликою.

□ Повне ім'я?

□ Дієго Гаспар Ромеро.

□ Вік?

□ Сім років.

□ Хто твій супроводжуючий?

□ Катаріна Іглесіас.

□ Побачення з ув'язненою рівно годину.

Марія Ромеро народилася в сім'ї Ромеро, багатих фермерів і скотарів високо в горах. Величезна веранда відкривала вид на море, яке блищало під палючими променями середземноморського сонця. Тут росла маленька Марія разом з няньками, не знаючи ні в чому відмови і докору. Підлітком вона збігала по камінню до моря вздовж величезних вікових дерев і довго лежала на розпеченому піску з закритими очима, слухаючи шум прибою. Вона любила збирати білосніжні камінчики і приносити їх до себе в сад, викладаючи химерні фігурки навколо плодівих дерев. Вірна собака Байа своїм гавкотом попереджала безмовну тишу про прихід господині, спадкоємиці.

Батько Марії Гаспар Ромеро помер, коли доньці було всього тринадцять. Величезний і сильний, він ударом кулака вбивав молодого бика, Ромеро Бик, як його називали друзі, помер від серцевого нападу прямо у себе на пасовищі. Впав і більше не вставав. Ромеро Бик, який ненавидів лікарні і зневажав лікарів, таки зустрівся з ними і

побував у лікарні, правда вже помертвув. Через місяць йому мало виповнитися шістдесят років.

Його вдова Роза Ромеро була кілька років невтішна, але потім вийшла заміж за Сільвіо Наварро, господаря сусідньої ферми. Сільвіо був на десять років молодший за Розу, низенький і щільний, він був повною протилежністю Гаспару Ромеро. Марія не любила вітчима і намагалася не потрапляти йому на очі.

Нешастя сталося в річницю смерті батька, мати, яка випила занадто багато вина, спала у себе на другому поверсі. Помічники по дому та саду, бездітна пара Катаріни і Хесуса Іглесіас, вже відпочивала в маленькому будинку для прислуги. Марія і Байа сиділи в альтанці з видом на безмежну смугу моря, яка з'єдналася з західним небом, щоб втекти разом на край землі.

Байа підняла вуха і заричала, вона не любила чужих, особливо Сільвіо, хоча нічого поганого ні їй, ні її господині він не зробив.

□ Хто тут? — Марія вдивлялася в густі дерева куди не проникало світло ліхтаря з веранди.

□ Це Сільвіо.

Марія невдоволено поморщилася. Його невисока і щільна фігура з'явилася серед дерев, білосніжна сорочка і по лікоть закатані рукава, воріт розстебнутий майже до середини, густе чорне волосся на грудях і лисина, блискуча навіть в сутінках. Дівчина згадала свого батька-красеня, сильного і сміливого. Що мати знайшла в цьому грибі-боровику, які Марія так любила збирати з батьком.

Сільвіо підсів на лавку, хоча Байа все так само невдоволено гарчала.

Сільвіо почав нести несусвітню околесіцу про жіночу красу і породу, ще про щось, що Марія вже перестала слухати і чути. Вона відвернулася і навіть не помітила, що вітчим підсів ближче, на неї пахнуло запахом їдкого задушливого поту і перегару. Марія хотіла відсунутися, але Сільвіо дуже міцно схопив її за руку. Байа оскалила зуби і загрозливо заричала.

□ Заткни свою шавку, інакше завтра я її пристрелю.

Марія сильно зблідла, але її голос не здригнувся, вона підкинула брову і плюнула вітчиму в обличчя.

Сільвіо відпустив її руку, але в цю секунду у Марії в голові пролунав такий гуркіт грому, як ніби блискавка вдарила в сусіднє дерево і освітила все навколо.

Удар їй в обличчя припав такої сили, що їй здавалося, разом з поламаним носом у неї викотилися очі. Поки вона піднімалася з підлоги і трясла головою, Байа вже вмирала, стікаючи кров'ю. Тонке лезо саморобного кинджала, яке Сільвіо дбайливо витирив об полицю в альтанці, знову виблискувало в непроглядній темряві, немов збуджуючи господаря знову перевірити його в справі.

Розгледівши свою мертву собаку в калюжі гарячої крові, душа якої давно полетіла в собачий рай, Марія завилала. Байа була її найкращим другом, її єдиним п'ятнадцятирічним другом. Батько купив її на ринку цуценям на честь народження дочки. Торговець, який привіз цих дивовижних тварин на кораблі, сказав, що в Іспанії

ще таких немає і запросив непомірну ціну, але Гаспар Ромеро, проторгувавшись рівно годину, гордо віз цуценя новонародженій дочці. Роза лише знизала плечима, хитаючи дитину, а Байа, як назвав її глава сім'ї, з тих пір ні на хвилину не залишала свою господиню. І ось старенька, підсліпувата, кульгала, вона намагалася в останній раз захистити свого друга, свою господиню, за що і поплатилася життям.

Марія бачила кинджал крізь пелену сліз, що заливали очі і крові, яка шмагала з розбитого носа. Вона відчувала, що запах поту наближається до неї, що смердюче дихання п'яного вбивці вже поруч, ось він опускається над нею, притискає своєю вагою до дощок на підлозі, в одній руці у нього кинджал, який він тримає у її горла, а другий задирає її спідницю і гладить по нозі, все вище і вище. І ось він кидає кинджал на підлогу, щоб зняти з себе штани двома руками, тому що йому заважає величезний живіт, і Марія, як кобра, кидається на нього, чіпляється зубами в щок.

Все, що вона пам'ятає, це кров, яка хлинула їй в рот, немов вона стала хижаком і рве бік дикого кабана, напавши на нього в лісі. Кабан видає крики, хрипить і виє. Страшний удар в голову обірвав її думки, її страхи, її ненависть.

Вона провалилася в такий солодкий сон, де бачила Байю, яка стрибала з нею по піску, хапала пащею хвилі і махала хвостом, вони бігли назустріч вітру уздовж берега, а десь далеко на горі стояв її батько і махав їй рукою. Раптово Гаспар Ромеро почав перетворюватися на камінь, ставати частиною скелі на якій стояв. Дочка з жахом спостерігала, хотіла кричати, щоб він біг, рятувався від каменю, але не могла вимовити ні звуку. Там, де стояв хвилину тому її батько стояла кам'яна статуя бика. Раптом Марія наступила на щось гостре і впала від болю. Байа підбігла до неї, облизуючи обличчя і руки, а господиня не могла поворухнутися, вона не могла кричати, біль була всередині неї, розривала на шматки. Вона розліпила опухле око, відчуючи що це єдине, що вона може зробити. Вітчим гвалтував її безпорадне тіло, попередньо побивши до напівсмерті. Марія бачила, як Сільвіо закриває очі, мружачись від задоволення і видихаючи їй в покалічене обличчя алкогольні пари і сморід гнилих зубів. Він облизував кров під її розбитим носом, її губи, її щок.

Це не Байа мене облизувала, а цей старий ублюдок, — пронеслося в голові у дівчинки. Їй було настільки боляче, ніби їй в один момент зламали кілька кісток, вона намацала клинок, який маніяк в запалі збудження залишив на виду поруч з жертвою.

Марія бачила сталь, відчувала її. Доторкнувшись до кинджала, вона відчула, що ручка стала її пензлем, частиною руки, продовженням. Вона видала гарчання, на зразок Байї, щоб Сільвіо відкрив очі. Він з таким подивом дивився на падчерку, здавалося, йому досі не віриться, що у нього в горлі його улюблений саморобний кинджал, що зараз в останню секунду свого життя він дивиться на свою жертву, і це останнє, що він побачить.

Марія ще довго лежала під трупом, збираючись з силами. Вона по міліметру виповзала з під його туші, стогнучи від болю. Між ніг теж була кров, яка змішалася з чимось білим і липкий. Марія тремтіла, а темрява потроху змінювалася рожевим досвітнім туманом. Зараз зійде сонце і вони з татом підуть в ліс за грибами або вона з

Байєю побіжить до моря, набере білих камінчиків і викладе в саду у формі собачки або сяде на веранді і буде мріяти про хлопчика, якого недавно побачила на пляжі разом з батьками.

Немає більше тата, немає Байї, її, Марії більше немає. Вона схопилася за лавку і почала підніматися. Між ніг палило вогнем. Марія затиснула в кулачок хрестик, який висів у неї на шиї і з силою порвала ланцюжок.

Обмотавши прикрасу навколо шиї Байї, вона притулилася до свого друга і кілька хвилин лежала на ній, вмивалася сльозами і прощалася назавжди.

Витягнувши сірники з кишені штанів Сільвіо, похитнулася, потім запалила сірник.

Потримавши кілька секунд його запаленим, вона погасила сірник.

Марія нелюдським зусиллям потягла собаку вглиб лісу подалі від альтанки. Її найкращий друг, її Байа, не буде горіти в пекельному багатті разом з чудовиськом.

Марія відтягла її подалі і руками почала рити яму біля високої і старої сосни. Вони з татом любили це місце, частенько після грибних походів вони відпочивали тут, поки Байа носилася навколо за вогненно-чорними худенькими білками і товстими, незграбними, сірими зайцями.

Вона рила хвою, м'яку, яка пахла грибами, землею, лісом, прохолодою і вічністю. Тут Байї буде добре. Тут вона буде вдома.

Марія плакала так вдруге в житті, перший, коли ховали батька і зрозуміла, що більше ніколи в житті його не побачить.

Вона не знала скільки пройшло, година або дві, але ранкове сонце бадьоро піднімалося над горами. Воно нагрівало ялинові лапи, намагаючись проникнути в саму густу і темну гушавину. Марія поклала на горбик польову фіолетову квіточку і повернулася до альтанки.

Підійшовши ближче вона бачила, що її мати сидить на лавочці біля трупа свого чоловіка і дивиться на дочку, не блимаючи.

□ Мамочка!

Марія кинулася до матері і спробувала її обійняти, але та розмахнулася і вдарила дочку по обличчю.

□ Брудна малолітня повія, погань, тварюка, як ти могла його вбити?

□ Мамочка, я не винна, він мене згвалтував! Клянусь! Я не винна.

□ Паскудна дівчина, ти вбила мого чоловіка, ти вбила мого Сільвіо! Ненавиджу тебе, сука.

Марія почала задихатися і хапати ротом повітря, а Роза наступала на неї, хапала за волосся і намагалася вдарити її головою об лавку.

□ Я завжди ненавиділа твого батька, твого улюбленого татуса, твого найулюбленішого і дорогого Гаспара. Мене видав за нього мій батько, насильно. Тому що сім'я Ромеро завжди були найбагатшими ублюдками на узбережжі. А любила я Сільвіо, все життя, я мріяла про те, що вийду за нього заміж, коли Гаспар здохне, а він все не здихав. Це я підсипала йому в вино таблетки від високого тиску, я! Я купила їх в аптеці, вони безпечні, якщо не перевищувати дозу, а я — перевищила! У кріпленому

вині їх смаку не було чутно, ось так я отруїла твого улюбленого татуса.

І Роза страшно розсміялася, вона стояла ще п'яна з вечора, розпатлана і божевільна, як відьма. Чорне волосся з просіддю липли до спітнілого, зморшкуватого обличчя.

Марія не впізнавала свою матір. Дівчинку немов поламали, вивернули навиворіт, випатрали і набили ватою, як м'яку іграшку. Їй захотілося до Байї, до її теплого, величезного тіла, вічно висунутого язика, розумних очей, які були схожі на стиглу, майже чорну вишню. Їй хотілося обійняти Байю і сховатися під ковдрою з ялинової хвої і шишок, лежати в тиші, слухати спів лісових пташок і шум вікових крон.

Марія не помітила, як вийняла з-за пояса кинджал і наблизилася до матері.

— Не дарма я хотіла тебе відправити вчитися до Валенсії, подалі з очей. Сільвіо постійно говорив мені, що ти схожа на мене в молодості. І тоді я тебе зненавиділа. Я чекала, поки тобі виповниться вісімнадцять, щоб вигнати тебе на всі чотири сторони. І поки я займалася будинком, ти — брудна шалава, спокушала мого Сільвіо, мого улюбленого Сільвіо. А потім вбила його.

Роза впала на коліна біля трупа і намагалася перевернути його, вона шепотіла йому якісь слова, фрази, що все буде добре, вона хотіла сказати йому ще щось, але на підлогу і на її руку щось капнуло. Рот почав наповнюватися кров'ю і вона з таким же подивом, як і Сільвіо, подивилася на Марію.

Марія витягла клинок зі спини матері і встромила його ще раз, вже в живіт, коли мати повернулася до неї обличчям.

Роза осіла на коліна, потім завалилася важким мішком убік.

А потім сказала передсмертну фразу, від якої Марія скам'яніла:

□ Сільвіо — твій батько. Будь ти проклята.

Суд над Марією Ромеро сколихнув всю Іспанію. Вона була героїнею місцевих газет і телебачення. Хтось називав її вбивцею матері і вітчима, хтось називав її новою Дівою Марією, рятівницею людства. Їй було всього п'ятнадцять, звинувачення просило довічне ув'язнення, адвокат призначений державою-просив врахувати факт згвалтування і стан афекту, а також, неповнолітній вік. Суд засудив її до п'ятнадцяти років в'язниці, але за хорошу поведінку та інші обставини її випустили вже через десять років.

Іншими обставинами став факт, що на процесах, в суді і в очікуванні вироку її почало нещадно нудити. Вагітність була моторошною, як власне і сам її факт. Після винесення вироку Марію привезли в жіночу колонію під Барселоною, а через кілька місяців в тюремному лазареті вона народила хлопчика, синього і слабенького. Тюремний гінеколог взяв новонародженого на руки і сказав: □ Е, мати, він не житиме. Пара днів максимум.

Марії Ромеро було шістнадцять років.

Калавера вийшов з літака і вдихнув гаряче повітря рідної землі Аліканте. Він не був тут вже давно, кілька місяців. Йому подобалося прилітати додому, заряджатися енергією, насолоджуватися спілкуванням з сім'єю.

□ Дієго! Рідний мій!

□ Мама! Не треба було самій, я б дістався, хотів по дорозі купити сестричкам подарунки, в Барселоні не встиг.

□ Нічого, cariño(улюблений), вони щасливі тебе бачити! Поїхали швидше, дядько Хесус вже готує паєйю з морепродуктами, як ти любиш. Твої сестри і мій чоловік вже чекають не дочекаються сісти за стіл, з ранку задивляються на торт. До речі, як твоя зустріч в Барселоні? Все добре?

□ Мама, краще не може бути. Стривай, у мене ще одна справа.

Калавера відійшов і швидко набрав номер. Він розмовляв хвилин п'ять, а потім різко відійшов від матері в бік дороги, когось визиравши. Верещаючи гальмами до нього підлетів форд з якого вискочив переляканий водій, кланяючись і вибачаючись, простягнув величезну коробку. Калавера взяв коробку і швидким кроком попрямував до парковки.

Марія нервувала, але не подавала вигляду, вона була дуже красивою жінкою, тільки зламаний ніс трохи псував її бездоганне обличчя. Операції не могли виправити дефект з яким вона сіла у в'язницю, але це віддавало їй особливу магію, як ніби вона зберігала таємницю, про яку ніхто ніколи не дізнається.

Вона спостерігала, як її син, дорослий чоловік середніх років, живе своїм життям, заробляє величезні гроші, зберігає їх фамільне, родове гніздо Ромеро і допомагає вчити у Валенсії сестер — двійнят Анжеліну і Валентину.

Вона так хотіла від нього позбутися сорок років тому, вважала його прокляттям, виплодом пекла, намагалася отруїтися сама, сподівалася, що після пологів він помре, а потім він став сенсом її життя. Її стимулом вийти з в'язниці, її щастям, надією і опорою.

Калавера підійшов до матері і простягнув коробку.

□ З днем народження, мама.

Марія глянула в коробку і затиснула рот рукою, щоб не закричати. З коробки на неї дивилася Байа, маленька, товста, незграбна.

Марія ридала так втретє в житті, але вже від щастя. Сльози текли на шовкову блузку і на дорогий світлий піджак сина.

Водій відкрив двері Бентлі перед Марією, Калавера сів попереду.

Він був щасливий. Він любив свою матір і свою сім'ю, найдорожчих людей у своєму житті. Єдине, що засіло неприємною скалкою всередині, це загадка, хто ж все таки вбив Сергія Супостатова.

Глава 6

Єва з насолодою стояла під прохолодним душем. Масажні струмені врізалися в тіло розпадаючись і розлітаючись на мільйон бризок. Вона терла себе мочалкою щосили. Змити з себе все. Цей страшний і довгий день, задушливий вечір в поліцейській дільниці, труп Сергія Супостатова, який виносили з ванної кімнати в чорному пластиковому мішку. І питання. Останнє питання цього поліцейського.

Вона була так близька до смерті вперше в житті. Її рідні бабусі і дідусі померли,

коли Євочка була маленькою, тому похорони родичів вона пам'ятала погано. А про насильницьку смерть і мови бути не могло. Вона бачила вбивства і нещасні випадки лише по телевізору, намагаючись швидше переключити канал.

Побачивши, що колишнього колегу, точніше те, що від нього залишилося, виносять в мішку з номера, Єва захиталася і мало не впала зі стільця. Поліцейський, який її допитував, поки його колеги оглядали місце злочину, уважно стежив за її поведінкою і рішуче запросив її до відділку для більш детального допиту.

□ Я — заарештована? — губи дівчини затремтіли від страху і неприкритого жаху. Вона облизала сухі губи і закашлялася.

□ Міс Санчес, я хочу, щоб ви проїхали з нами в дільницю для більш детальних показань. На території нашої країни вбито іноземного громадянина. Ви — єдина, згідно зі свідченнями свідків у лобі готелю і барі, хто з ним спілкувався і з'ясовував стосунки.

□ А що? Що сталося з Сергієм? Як його вбили? Хто?

Поліцейський уважно подивився на Єву, піднявся і щось почав говорити своєму колезі, який оглядав штори, вікна і висував шухлядки трюмо.

□ Я можу зателефонувати своєму адвокату?

□ Міс Санчес, вас поки ніхто не звинувачує. Слідство просить Вас допомогти відновити всі деталі вчорашнього вечора по хвиликах. Для цього я хочу, щоб ви приїхали зі мною в дільницю для нашої з Вами бесіди, а не для дачі показань. Згадайте всі факти, можливо пан Супостатов мав тут ворогів або жінку, яку приревнував чоловік.

У ділянці стояв такий міцний запах кави і сигарет, що у Єви засвербів ніс. Вона ніколи в житті не курила, тому перебувати в наскрізь прокуреному приміщенні для неї було просто нестерпно.

Десятки разів Єва була в цій центральному відділенні поліції. Вона допомагала вирішувати питання зі штрафами, виписаними дружинам своїх колег, викупувала під заставу п'яних і багатих бешкетників — друзів, оформляла НІЕ (ідентифікаційний номер іноземця в Іспанії), запитувала різноманітні дозволи та підтверджуючі документи. Але в якості свідка по вбивству, а тим більше, свого колеги, Єва була вперше. Вона досі не вірила, що Серьога — відмінний мужик і душа компанії, розумниця і професіонал — мертвий. І не просто мертвий, а швидше за все убитий. Їй знову стало погано. Нестерпна спека під сорок, а в ділянці лютує кондиціонер максимум до двадцяти градусів. По руках і ногах побіг мороз і вона задрижала.

□ Міс Санчес, пройдіть, будь ласка, в мій кабінет.

На негнучких ногах Єва йшла за поліцейським, який задавав їй питання в номері, де сталася трагедія. Вони йшли повз кабінети і кімнати, заставлені столами з паперами. Потім по скляному коридору перейшли в іншу частину величезної будівлі з табличкою під назвою "інспектор Карлос Чувас, відділ вбивств".

Кабінет був невеликим і дуже темним, майже чорним. Похмурі фото на стінах, сотні папок на трьох столах і порожні стаканчики з-під кави могли навіяти тугу на будь-якого, навіть невинного відвідувача.

Поліцейський включив настільну лампу, від якої Єві стало ще більш бридко, як ніби

їй зараз збиралися виривати нігті за визнання.

□ Сідайте, міс Санчес. Ваше ім'я, дата народження, Місце народження. Ваш телефон та адреса проживання. Давно живете в Іспанії? Ким вам доводиться Сергій Супостатов? Де і коли ви бачили Сергія Супостатова в останній раз?

Єва чітко і голосно давала докладні відповіді на всі питання. Вона детально описувала кожну дрібницю, давала цінну інформацію про вбитого, про його оточення і цілі прильоту.

Карлос Чувас заносив інформацію в комп'ютер машинально, професійно швидко, паралельно розглядаючи Єву, посміхаючись про себе її хвилюванню і нервовому трепету перед правоохоронцем. Перед тим, як запросити її до себе в кабінет, він курив з колегою біля вікна і розглядав Єву, що очікувала на пластиковому стільці.

□ Карліто-пінгвініто, знову нова дівчина? Болгарка або росіянка?

□ Українка. Свідок у справі, вбивство в готелі "Роял Палм", викликав її у відділення. Розслідую практично вбивство під пальмами. Дам запит в посольство і передам нашим міжнародникам. Будь він недобрий, цей український труп в готелі.

□ І чого в українців такі баби красиві?

Колега зітхнув, викинув сигарету у вікно і поплентався на робоче місце.

Карлос курив і дивився на Єву, не відриваючи очей. Йому подобався цей тип жінок. Слов'янки прилітали в сонячну Іспанію з різних куточків своїх країн в надії знайти свого спекотного мачо і відігріти часто розбите серце. Живі, розумні, працьовиті, активні, веселі, доглянуті. Вони хапаються за будь-яку роботу і намагаються вчити іспанську мову. Карлос завжди вибирав коханок тільки зі слов'янською зовнішністю, блондинок і бажано натуральних.

Йому було сорок п'ять років, вісім з яких він був одружений на Луїзі Кастільон. Луїза була серйозною, але не амбітною жінкою. Вони познайомилися десять років тому, коли Карлос зайшов перед роботою у відділення "Іспаніяенерго" оплатити рахунок за світло і встановити економний нічний тариф. Луїза була оператором у відділі по роботі з клієнтами і в той ранок особливо ввічливо відповідала на питання симпатичного клієнта. За чашкою кави після служби вони дізналися про те, що їм обом по тридцять п'ять, що їм більше подобаються гори і що вони мріють про сім'ю. Через два роки ставний і красивий Карлос одружився на високій і ставній Луїзі, яка до моменту розпису була вже вагітна. Життя і мовчазна дружина подарували йому трьох чудових синів найстаршому з яких було сім. Сім'я забирала у Луїзи все більше часу, а Карлос все частіше залишався на роботі, вибирався з друзями на обожнюваний футбол і знайомився у вільний час з красивими і самотніми туристками в центрі Барселони. Він вважав, що він занадто рано одружився, і його мама донна Валентія ридала і заламувала руки, чому її малюк одружується так рано, йому ще гуляти і гуляти.

Луїза помічала спочатку рідкісні, а потім вже і часті загули чоловіка, заїдаючи все це випічкою і запиваючи солодкою кавою. Луїза стала насилу піднімати дитячі іграшки з підлоги і не встигала за двома молодшими на дитячому майданчику, поки старший був на тренуванні з футболу.

Коли вона стала важити більше ста кілограмів, Карлос перестав заходити до них в спальню. Він приходив після роботи ближче до півночі цілував по черзі трьох хлопчиків, сплячих в ліжечках, кивав Луїзі і дивився у вітальні серіал, поки не засинав з пультом в руці. Луїза розтирала сльози по потворному обличчю, заколювала сиве волосся, яке давно потрібно було пофарбувати в чорний колір і тихенько жувала круасан з шоколадною начинкою, витираючи руки об футболку до колін розміром зі шкуру маленького бегемота. Вона йшла у ванну кімнату дивилася на сорочки, футболки, штани, труси найдорожчих фірм, які рекламують спортсмени по телевізору, спускаючи пояс джинсів, щоб всі бачили назву на широкій гумці. Вона кидала речі чоловіка в прання, попередньо обстежуючи кожен предмет. Сліди помад, аромат парфумів, світле, майже золоте волосся різної довжини, її заспокоювала його мінливість.

Вона дивилася на свої неголені гомілки, облізлий лак на нігтях, відчувала запах від своїх неголених пахв і знала, що кольори косметики і аромати парфумів змінюються, а він залишається з нею. Вона — його дружина. Законна дружина Карлоса, красеня, футболіста і поліцейського, самого мужнього і сексуального чоловіка у всій Барселоні.

Карлос уважно прочитав відповіді на поставлені запитання і звернувся до Єви:

□ Міс Санчес, де Ви так добре вивчили іспанську мову?

І поки вона впевнено перераховувала свої дипломи, курси підвищення кваліфікації та установи, де вона проходила практику, Карлос поставив останнє запитання:

□ Коли в останній раз у Вас був секс з Сергієм Супостатовим?

Єва, перебуваючи в ейфорії від перерахування своїх досягнень і запаморочливої кар'єри, якій можна позаздрити, не помітила, як цей інспектор повністю збив її з пантелику і змусив брехати.

□ Я. Ми. Ніколи. У нас нічого не було. Точніше було. Окремо. У нього і у мене. Точніше він — окремо, а я — окремо.

Єва мимлила і обливалася потім в три струмка.

□ Міс Санчес, ви були в номері вбитого?

□ Я? Так. Ні. Точніше, коли він був живий. Яке ви маєте право задавати мені такі питання?

□ Це найлегші і невинні питання, міс Єва. Ви поки не підозрювана, а це не допит. Просто на записі камери відеоспостереження, яку я вже вилучив у служби безпеки готелю "Роял Палм" видно, що за добу до вбивства ви провели значний час в його номері.

Глава 7

Вона вже давно не дитина, не його колега, не підлегла. Вона знає, що давно подобається йому, а він подобається їй. Серце стукало, як божевільне, не даючи мозку жодного шансу. Чому саме зараз? Може всьому виною спочатку докладне листування з робочих питань, потім відверті діалоги щедро розбавлені легким фліртом.

Їй хотілося цього, вона чекала його повідомлень, його голосових аудіопитувань, його листів по електронній пошті. Їй подобалося з ним працювати і вирішувати всі

робочі моменти. Паляниця давно хотів зробити Сергія своїм партнером, і навіть в Іспанії серед її українських колег ходили наполегливі чутки про швидке підвищення Супостатова по кар'єрних сходах. Єва відчайдушно раділа, що користуючись своїм становищем у фірмі і працюючи безпосередньо з Сергієм, вона часто обходить стороною Тетяну Іванівну Комарову, до якої у неї досі була легка неприязнь. Всі контракти йшли через Сергія і його електронний підпис. Він надсилав їй документи, а вона перекладала їх англійською та іспанською мовами і завіряла у нотаріусів.

Представництво ТОВ ІНВЕСТ в Іспанії, яке відкрив Паляниця, нещодавно очолив один з його молодших партнерів Давид Багратіонов. Він запропонував Єві вести справи своїх клієнтів безпосередньо через фінансового топ-менеджера Супостатова і до непристойності високооплачувану посаду. Рада директорів прийняла рішення відкрити посаду для пані Санчес, в дівоцтві Єви Володимирівни Некрасової, так як беручи до уваги обсяг робіт які вона виконувала і віп-клієнтів, яких вона приваблювала, для цього представництву знадобився б цілий штат з двадцяти ледачих і нерозторопних любителів вічної сієсти.

Вона вже чекала його в Ель-Прат, легка, засмагла, вся в білому. Прибуття рейсу 1780 Київ-Барселона і ось він серед пасажирів. Теж в білому і такий же щасливий.

□ Сергій!

Єва махнула йому рукою. Вона стояла першою серед зустрічаючих і майже впала за маленьке загородження.

Він підійшов до неї і поцілував в щоку.

□ Привіт, колега! Ти все красивіше і красивіше, іспанське сонце тобі до лиця.

Єва почервоніла, крізь засмагу проступив ніжний рум'янець, вона посміхнулася і відкинула волосся. Сергій несподівано підійшов близько-близько взяв за підборіддя, нахилився і поцілував Єву в губи. Це був навіть не поцілунок, це був спалах, блискавка, пожежа. Навколо шуміли і раділи зустрічають і прилетіли, валізи стукали своїми маленькими коліщатками по підлозі, батьки котили в колясках кричущих і втомлених після польоту дітей, хтось не міг додзвонитися по телефону і не знав куди їхати.

А у Єви в цю секунду зупинився світ. Вона не помічала і не чула людське море. Вона тільки відчувала його руку на своєму обличчі і його губи на своїх губах.

Єва, як в тумані, гуляла з ним по центру Барселони і дивилася на іспанське небо, під яким ще ніколи не була така щаслива. Вони розглядали архітектору великого Антоніо Гауді. Єва знала тут кожну плитку, кожен сантиметр малюнків і хитромудрих візерунків, але сьогодні їй здавалося, що цю відому на весь світ пам'ятку і візитну картку Барселони і всієї Іспанії Храм Святого Сімейства Sagrada Familia, вона бачить вперше.

Потім вони звертали в найтемніші і вузькі провулочки, рятуючись від задухи і нещадного сонця. Втомлені і задумливі, вони кинулися подалі від туристичних стежок у двір і вийшли через нього на тиху, вузьку вуличку. Вона була вимощена каменем і закінчувалася тупиком, в якому причаїлося стареньке, судячи з меблів і вивіски, кафе.

□ Давай тут посидимо? — Єва любила такі рідкісні і унікальні місця свого міста, де

зупинялося мало туристів або вони не доходили в такі місця, вважаючи за краще ресторани на центральних площах і біля розрекламованих туристичних визначних пам'яток.

— Мені подобається. Давай.

Вони замовили пляшку вина і нарізку хамона. Смішні маленькі склянки, більше схожі на чарки, які господиня щедро і до країв наповнила ароматним і густим напоєм, гордо стояли виблискуючи пузатими боками. Від страви з нарізкою з різних видів сиров'ялених свинячих окостів йшов такий аромат, що Сергій не дочекався приладів і їв прозорі рубінові шматки тонко нарізаного м'яса руками. Потім принесли нарізку з різних видів сирів і Єва попросила принести господиню ще пляшку вина, вже до сиру.

Вони насолоджувалися один одним, прохолодою, тишею і їжею. Їжею, яка зводила з розуму, будила всі смакові рецептори, вибухала в роті божевільним смаком з помірною гостротою, кислотою лайма, підкопченістю, в'яленими томатами, морською рибою, найтоншими пахощами дерев'яних бочок, полиць і прохолодних сховищ, які тримали в собі ці багатства вже готові і дозрілі для самих незабутніх застіль у світі.

Сергій підняв келих, який переливався на світлі всіма відтінками червоного і вимовив:

□ За життя під пальмами!

□ За життя під пальмами! — луною повторила Єва і випила все до дна.

Вони лежали в номері, який Єва бронювала рівно тиждень тому із завмиранням серця і надією на зустріч. Може бути розлучення з чоловіком вплинуло на її розкутість, а може вік, про який вона ніколи не замислювалася, надавав впевненості і сміливості у вчинках.

Сергій був її другим чоловіком, першим був її колишній чоловік. Сергій знав про її Педро абсолютно все. І те, що це була її перша любов, і те, що він довго з нею зустрічався і лише рік тому запропонував вийти за нього заміж. Її літні батьки були щасливі, а ось Педро, на жаль, був сиротою.

Він показував їй Барселону і возив на Ібіцу, де змушував жартома танцювати на дискотеці топлес. Він відкрив їй світ свободи і радів, як дитина, коли вперше побачив сніг, Хрещатик і свято Масляної. Педро дякував їй за те, що вона показала йому свою батьківщину, в якій він мріяв побувати з першого дня їх знайомства.

Педро Санчес розбив їй серце, коли Єва приїхала за ним на тренування, трохи раніше звільнившись після роботи. Він ніколи не був з нею таким пристрасним і ніжним, як з тим, іншим в душовій кабінці, точно таким же, високим, красивим і досконалим. Шум води з душу заглушив її кроки, в порожній роздягальні нікого не було. Віддалені звуки близькості і поцілунків злякали Єву до сліз, вона вже подумала про ту ідеальну дівчину, яка займалася фітнесом на сусідньому стадіоні. Але коли вона побачила свого чоловіка в обіймах іншого, вона нахилилася і вирвала прямо собі під ноги. Їй стало так погано, що вона навіть не відразу змогла втекти. Педро підбіг до неї, але вона все ще перебувала в стані шоку і відсахнулася від нього. Пізніше ввечері вони мирно вирішили розлучитися, хоча чоловік благав не поспішати. Так, він

бісексуальний, та його приваблюють і дівчата, і хлопці. Єдина жінка, яку він любить, це Єва, але він не зміг встояти перед спокусливим, як диявол, Алексом, і вони стали коханцями кілька місяців тому.

Єва переїхала до батьків і поділилася з Сергієм своєю бідою через біль, яку більше не в силах була тримати в собі. У листуванні вона відкрилася Сергію навіть сама того не чекаючи, колега заспокоїв і сильно підтримав її. Саме в той момент вони стали близькими друзями.

Їй було соромно порівнювати двох чоловіків, але коли дівчині без малого тридцять, в силу віку і обставин вона чисто автоматично вже має на це право.

Колишній чоловік був молодший, гарячий і якийсь непристойно красивий. Зростом майже під два метри. Він працював у компанії з організації корпоративного дозвілля з метою згуртування колективів у природних умовах. Фірми постійно замовляли гірські маршрути, наметовий відпочинок в лісі, активні командні змагання на морському узбережжі, сплави по річках, риболовлю на яхтах або параглайдинг. Від Клієнтів у Педро і його спортивної команди не було відбою, тому він міг спокійно виїхати з дому на кілька днів по роботі. Але так як Єва познайомилася з ним саме на корпоративному святі, оскільки вона наймала його фірму для відпочинку на яхті з дайвінгом і морською риболовлею. Всі, включаючи Євгена Ігоровича Паляницю дякували їй за незабутнє свято на честь двадцятиріччя фірми, а вона все кидала швидкі погляди на двометрового красеня, який пірнав, як морський бог і час від часу діставав з глибин Балеарського моря химерні раковини і чудової краси камені.

Сергій Супостатов був розумницею і професіоналом, на цьому опис його фізичних зовнішніх даних можна було б завершити. На тлі офісних колег він був гарний собою, навіть харизматичний і в міру сексуальний мужик. Але поруч з Педро він програвав, як Єва в першому класі програла суперечку в резиночки з п'ятикласницею. Педро міг обпекти одним поглядом, а до Сергія треба було придивитися, Санчес носив Єву по дому виключно на руках, а Сергій змушував сміятися, жартував разом з нею над важливими клієнтами, радив книги.

Після інтимної близькості з Педро Єва лежала щаслива і самотня, він швидко цілував її і тікав на чергове тренування. Вона приймала душ, пила каву і сідала з ноутбуком біля вікна працювати над черговим договором.

Зараз вона лежала в номері з Сергієм і слухала його дихання, биття його серця. Вона не вірила, що так буває. З Педро вона відчувала себе черговим тренажером, тренуванням, вправою. Сергій подарував їй стільки любові і ніжності, хоча вони не любили один одного. Таких емоцій вона не відчувала ніколи в житті. Наче страшна самотність кинуло їх в обійми один до одного. Він шепотів їй щось від чого їй було добре, він пестив її, купався в її криках і зітханнях, він змусив її вперше відчути себе красивою, бажаною, чуттєвою, зрілою, самодостатньою, і саме в цей момент, найпотрібнішою на світі.

— Євущка, ти притихла?

□ Ні, я... просто думаю. Дякую тобі.

Супостатов криво посміхнувся. І похитав головою.

□ Ти — красива жінка, розумна, багата. Ти можеш мати будь-якого мужика. А в голові у тебе менталітет радянської баби. Ось за що ти мене дякуєш? За те, що провів з тобою час? Так я тобі повинен дякувати, що ти спиш з таким старим хріном.

□ Неправда, Єва почервоніла і натягнула простирадло. Ти — не старий і ти — не хрін.

— Бачиш, тобто слова про твій менталітет, щоб тільки мужику було добре, тебе не зачепив? Євка, ти ще така дурненька.

Вона встала і почала сором'язливо шукати очима свої речі, розкидані по номеру.

□ Ну тихіше, я тебе образив, прости. Ти знаєш, в мені, як ніби живуть дві людини. І поки один спить, другий починає творити лайно. Чесно. Батьки все дитинство тягали мене по психологах, половини вже не пам'ятаю, але я ненавидів ці білі кабінети і стіни з котиками і собачками. Мама, царство Небесне, якось прокололася і розповіла, що на моїх очах в селі два сусідських пацана мучили цуценя, якого я любив і навіть підгодовував. Мати довго підбирала слова, але в підсумку пояснила, що вони на моїх очах підпалили цуценя і змусили мене на це дивитися. Я-то, хоч убий, не пам'ятаю. Але одного з них я вбив каменем на місці, прямо поруч з трупом цуценяти, а другий залишився заїкою, але начебто його сім'я кудись швидко переїхала, подалі від Києва. Визнали мене шизофреніком, лікувався в різних дитячих закладах, але став дорослішим, психіатри і психологи визнали здоровим, відпустили. Батьки мені навіть ім'я поміняли, щоб мою історію поміняти. У школі я всі класи з відзнакою закінчив, олімпіади вигравав, в нашій фірмі кур'єром спочатку працював, коли ти ще пішки під стіл ходила.

Єва слухала монолог і у неї від потилиці під волоссям вниз по спині текли цівки поту. Вона навіть уявити не могла, що замість романтичного вечора у них вийдуть моменти страшних одкровень.

— Я ніколи і нікому не розповідав цього. Єдине, мені часом так шкода Амелію. Іноді відчуваю образив її чимось, а чим зрозуміти не можу? Може в пориві злості кричав на неї, але нічого не пам'ятаю. Уявляєш?

□ Серьож, а ти її любиш?

□ Кого?

□ Амелію.

□ Ні. Але я ж не можу її кинути, куди вона без мене? Буде холодна, голодна.

Єва розуміюче кивнула і притулилася до нього всім тілом. Який же він добрий і благородний, в його житті було стільки випробувань. Але тут Сергій повівся дуже дивно.

Він несподівано засміявся повернувшись до себе і сказав:

□ Як же я радий, що ти кинула цього підара.

Єва мовчки встала і почала збирати свої речі. Вуха горіли. Думки скакали від віршів до звукових доріжок фільмів про важку жіночу долю. Вона не розуміла, що робити далі, як себе вести.

Сергій встав і схопив її за плече:

□ Пробач, просто я ненавиджу підарасів.

□ Сергій, це мій колишній чоловік. Я з ним дружу і не дозволю тобі його ображати. Людина живе своїм життям. Не дозволяй собі бути тими, кого ти вбив.

І тут Супостатов схопив її за плече і різко розгорнув до себе.

□ Не смій, чуєш, більше ніколи.

Єва так злякалася, щосили заліпила йому ляпас і кинулася до дверей. Вона залетіла до себе в номер і замкнула двері на замок.

Після цього вечора вона вже ніколи не бачила Сергія Супостатова живим.

Глава 8

У інспектора Карлоса Чуваса не було ні відеозаписів з готелю, ні впевненості в тому, що єдиний свідок Єва Санчес спала з убитим. Він поставив їй останнє запитання з єдиною метою, підтвердити свою здогадку. І він підтвердив її. Ця українка щось знає і мовчить, щось дуже важливе, якусь деталь, яку він упустив. Те, що в номері побувало кілька сторонніх вже підтвердили криміналісти. Вони знайшли відбитки і сліди перебування, як мінімум трьох осіб, персонал не береться до уваги.

Відео з камер буде тільки завтра, тому що дозвіл на вилучення матеріалів занадто пізно підписали вчора.

Карлос дивився на фото жертви, зроблене за його документами, а так само всі матеріали, які за його запитом надало посольство. У нього був вид на проживання в Іспанії, кілька років тому він придбав будинок в Тосса де Мар на ім'я своєї дружини Амілії Супостатової. На його ім'я зареєстровано два автомобілі класу люкс одного з кращих німецьких виробників, і так по дрібниці, апартаменти у Валенсії, і ділянка землі біля Марбельї.

Чувас гидливо поморщився. На фото Сергій з дивним прізвищем Су-по-ста-тов і дивним другим ім'ям, яке неможливо повторити виглядав слабо і безвольно. Це м'яке підборіддя, безбарвні риб'ячі очі, коротка стрижка, невеликі зализини, як сигнали швидкого облісіння, зріст середній, вага середня. Звідки у такого непоказного мужика гроші? Такі гроші?

На столі у поліцейського інспектора лежали копії документів на отримання посвідки на проживання, паспорта, доходи, банківські рахунки, довідки про несудимість та інші папери, як доказ бюрократії. Все перекладено і завірено нотаріально. У одного і того ж нотаріуса, яка має ліцензію на переклади в Іспанії, Марина Коперник. Все є. Немає тільки документа про народження. В Іспанії — це сімейна книга, а у них називається якимось по-іншому, щось пов'язане зі свідком і народженням.

Колишня коханка Карлоса зі складним ім'ям Льюдміла навчила його смішним російським словами, значення яких він не розумів досі. Вона страшно ображалася, коли Карлос не дарував їй подарунки на різні свята і говорила йому "Ти є жмот", друге слово "жлоб" він вивчив автоматично. Він дивувався, коли вона могла заплатити в кафе не тільки за нього, але і за всю компанію. Льюда навчила його говорити слово "понти",

яке означало хвастощі чим-небудь або слово "бабки", яке чомусь означало гроші, а слово "баба" — жінку.

Він допоміг їй відновити документи на дитину, які вкрав її колишній цивільний чоловік — італієць. Арманіо змушував Люду повернутися в Італію, в глухе село, де жила його численна і галаслива сім'я. До народження дочки він натякав, що хотів би осісти на батьківщині і займатися сімейним бізнесом, працювати в магазині і маленькому кафе біля будинку. А Люда допомагала б мамі і його сестрам по господарству. Природно, жінка не зраділа і категорично відмовилася від такої, на думку Арманіо, привабливої пропозиції. Вона заробляла пристойні гроші в агенстві нерухомості, здаючи туристам житло в Барселоні і дещо відклала на чорний день. Коли доньці виповнився рік, вона взяла няню зі своїх далеких родичок, які прилетіли і залишилися нелегально і спокійно повернулася на роботу. Арманіо, бачачи, що його номер в житті жінки шістнадцятий, влаштовував істерики, верещав і бив посуд. А потім, як справжній чоловік, вкрав з її сумки гроші і свідоцтво про народження дитини і втік до себе на батьківщину, щиро сподіваючись, що сім'я піде за ним, як за годувальником і надійною опорою. Людмила часу не втрачала. Вона прийшла в поліцію заявити про крадіжку і відновити дитячі документи, де і познайомилася з Карлосом, який спеціально вийшов на перекур у двір заради ефектної блондинки.

Роман був пристрасним і нищівним, як пісня льоду і полум'я. Вони сварилися, мирилися, ревнували і збігали на яхті у відкрите море. Карлос знав, що його Людмила ніколи не зможе сидіти вдома, а Люда знала, що коханець ніколи не кине дружину і трьох дітей. Розлучилися вони болісно, перед Різдвом. Де вона тепер і з ким, він просто не хотів знати. Досі було боляче. Після Людми у нього було багато жінок і зовні дуже схожих на ту єдину, про яку так і не зміг забути.

— Карліто, там результати судмедекспертизи по твоїй справі прийшли, вийди розпишись.

Чувас дивився на документ і хитав головою. За стільки років служби у відділі вбивств такого у нього ще не було.

Глава 9

Коли Амілія з коханцем-наркоманом вилетіли наступним рейсом до Барселони слідом за її чоловіком Супостатовим, в аеропорту їх зустрічала Марина Коперник, сімейний нотаріус і довірений юрист.

Побачивши Амілію, Марина підняла брову на знак вітання, а ось дивлячись на молодого, але вже близького до логічного кінця хлопця, Саву Монако, вона підібгала губи. Зайвий свідок, непотрібний свідок. Гаразд, де одна, там і другий. Кінчені наркошки, за такими ніхто не буде плакати.

— Добрий день, Амілія, як ви долетіли? Все добре? Ти привезла те, про що ти говорила? Гаразд. Тоді давай вранці поїдемо до мене в офіс і підпишемо папери, мій автомобіль на стоянці. А зараз я підвезу вас в готель.

Марина Коперник була жінкою не красивою, але досить приємною. Розум, освіта, культура, витримка, одним словом, порода. Завжди бездоганна, підтягнута, з короткою

стрижкою, яка їй дуже йшла, вона вигідно відрізнялася від призовної і позбавленою смаку плеяди багатих жінок. У неї не було ні сім'ї, ні дітей. Єдиним дітищем була її робота, її нотаріальна контора в якій вона працювала вже двадцять років. Коли відомий і шановний нотаріус Гомес Вінчензо оголосив конкурс на посаду в своєму Бюро, Марина була єдиною, хто пройшов всі відбіркові тести і співбесіду з головним начальником. Сміливо і впевнено відповідала на кастельяно і каталанською, легко переходила на англійську. Потім Гомес поставив їй останнє запитання:

□ Сеньйорита Коперник, ви вмієте підробляти документи?

Марина не секунди не думаючи, відповіла:

□ Ні, сеньйор Гомес, але якщо треба — я навчуся.

□ Ви прийняті.

Марина Абрамівна Коперник народилася в Одесі, біля самого Чорного моря. Її тато, Абрам Вольфович Коперник, все життя чесно відмивав гроші міської мафії, пропускаючи через бухгалтерські книги та облікові документи, як заробіток трудівників відомого Привозу. Він вів чорну бухгалтерію вантажів на трьох кораблях, що належать одеським бандитам. Судна поверталися в Одеський порт з Азії, Африки, Близького Сходу, Туреччини та інших колоритних і жарких країн, де не припиняються війни, революції, повстання і виробництво наркотиків.

Два дні на тиждень він працював у старенькому нотаріальному Бюро, яке дісталось йому від батька на Малій Арнаутській 13. Жартوما він називав свою контору "роги і копита" і брав маленьку дочку Марину, свою єдину і улюблену морську дівчинку з собою на роботу. Вівторок і четвер були найулюбленішими днями для дитини, вона чекала їх, як бога, і уявляла, як сама буде приймати клієнтів, оформляти заповіти і підписувати важливі папери.

Мама Марини, Анна Величко, була красивою і яскравою жінкою, вона із задоволенням вела господарство і дивилася серіали, лаялася з торговками на ринку і прекрасно готувала. З дочкою і її прагненням стати копією батька у матері не було нічого спільного.

Коли Марина піросла і закінчила школу із золотою медаллю, батько відправив її вчитися до Валенсії, в один з найстаріших і найпрестижніших університетів в Іспанії і в Європі. Він знав, що його дівчинці потрібно море і сонце, і Валенсія набагато ближче холодної, дощової і далекої Англії, де хотіла вчитися майбутня студентка.

□ Мариночка, тато таки поганого не порадить. Порахуй сама. Квартиру купити тобі там дешевше, заплатити за все навчання дешевше, конкуренції серед наших менше, і знову таки, тато твій там шановна людина. Що ти мені маєш сказати?

□ Тато, але я ж майже не знаю іспанської.

□ Кастельяно, донечка. Кастельяно. І каталанського. І валенсиано. Іспанія — прекрасна. Як і ти, моя дівчинка.

Марина порахувала в розумі всі варіанти і кивнула. Папа правий. Він завжди правий.

У нотаріальній конторі у Марини Коперник, Амілія поводитися зухвало. Вона

постійно просила шампанського і виходила припудрити ніс. Марина зробила знак, щоб їй більше не наливали. Амілія обіцяла інформацію про свого чоловіка і його фінансові махінації в обмін на квартиру в Іспанії і вид на проживання, щоб сховатися від чоловіка в європейській країні. Як тільки молодший партнер фірми Давид Багратіонов зайшов до кабінету, Марина сіла за стіл і включила диктофон.

□ Амілія, що ти хочеш нам розповісти?

□ Де документи на квартиру і мій новий паспорт?

□ Амілія, так швидко я не можу тобі зробити паспорт, я зробила поки тобі ВНЖ, але цей документ дає тобі практично ті ж можливості, що і паспорт громадянина, крім голосування на виборах. Ось документи на квартиру, недалеко від Барселони, тобі сподобається. Ось гроші на перший час, поки будеш вставати на ноги і приходити в себе.

Марина подивилася на тремтячі руки дружини Сергія і посміхнулася. Так, дитинко, ти вже на системі. Вставати на ноги, на жаль, вже не вийде. Якщо ноги, то тільки протягнути.

Амілія жадібно схопила папери і почала щось вчитувати, бубнити. Розумовий процес давався їй складно. Читати навіть нотаріальний переклад було важко. Єдине знайомі папери, які вселяли довіру, були гроші, що лежали пухкою і значною пачкою поруч з папкою.

Амілія ніколи в житті не вчилася. Школу вона не закінчила, в Києві офіціанткою її взяли через вроду, тому що модельна зовнішність була її пріоритетом серед конкуренток. Потрапивши в дубайські повії, вона, завдяки подрузі, вирвалася назад в Київ, перед цим щільно сівши на кокаїн. Зараз грошей на наркотики категорично не вистачало і її коханець — наркоман, недохлопець і недоспівець, Сава Монако, порадив їй розповісти молодшому партнеру в Іспанії, що творять її чоловіче і старший партнер фірми — Паляниця.

Дурна, як хом'ячок, Амілія негайно набрала юристку Коперник і назвала свою ціну.

□ Я знаю, що мій чоловік і Паляниця отримують чистий дохід від своїх же замовлень. Кілька місяців тому я випадково підслухала його розмову спочатку з кимось з Іспанії, а потім він подзвонив Паляниці. Потім я почала записувати розмови на свій телефон. Ваша фірма ТОВ ІНВЕСТ отримує замовлення з будівництва на території Іспанії. Але Сергій запропонував Паляниці брати замовлення не тільки на готелі, але і на багатоквартирні будинки, так звані елітні райони. Ось тут і відбувається найцікавіше. До того, як будинок буде зданий в експлуатацію, Сергій дає команду місцевій мафії, яка кришує цих ваших окупантів.

□ Окупаси, — нервово перебила Марина.

— Так, окупаси, — продовжила Амілія. — Їх сотні, тисячі. Вони заселяють багатоквартирний будинок, який вже розпроданий з молотка власникам. Будинок здається в експлуатацію, але приїжджих німців, данців, фінів та й самих іспанців чекає неприємний сюрприз. За законом Іспанії власники не мають право бити і виганяти окупасів, їх можуть виселити тільки через суд. Але от невдача, навіть вигравши суд

через 2-3 роки, власник не зможе жити з такими сусідами, тому що в суд подають не всі, а просто залишають це житло, як прокляте, і купують нове, в більш безпечному районі. І ось всі власники скидають вартість квартир до десяти, а то і до п'яти тисяч євро, які оптом скуповують Паляниця і Супостатов на чужі паспорти. А потім продають по сто тисяч і більше. Мені відомо про махінації з десятьма такими багатопверховими будинками. Якщо ваші елітні і шановні замовники дізнаються про це, фірма піде на суди з молотка.

□ А чим доведеш? — Давид сидів білий, як крейда, і здавалося, ще більш сивий.

□ У мене всі записи аудіо та відеорозмов в моєму телефоні. А телефон у Сави в номері готелю. Він віддасть, як тільки побачить мене.

□ Добре. Поїхали.

Олеся Василівна Іванова з Кропивницького ніколи не думала, що буде плисти на величезній білосніжній яхті у відкритому морі з молодим і красивим співаком, в якого вона так беззавітно була закохана. Вільна. З грошима. Вона мріяла залишитися тут назавжди, де далеко за горизонтом кромка води торкається неба. За своє коротке життя Амілія встигла все, і навіть більше. Вона милувалася зграями риб побільше і дрібніше, прикидаючи на скільки їй вистачить порошку в сумці. Олеся-Амілія навіть не здогадувалася, що через годину, коли яхта відійде подалі від берега у відкрите море, вона стане кормом для цих самих риб побільше і поменше. Хоча всі її мрії збулися: вона залишилася тут назавжди, вільна, з коханцем заради якого зважилася на цю аферу, з сумочкою, повною кокаїну. Ось тільки одному бажанню не судилося збутися. Все життя Олеся так хотіла, щоб бабуся нею пишалася.

Пізніше Марина Коперник подзвонила в Київ.

□ Женя, цей ідіот Сергій не вміє тримати язик за зубами. Так. Її більше немає. Давид мені повірив про маячню наркоманки і про загрозу репутації, а раптом він розповість іншим партнерам, раді директорів, клієнтам? Ти вже будь добрий, виріши питання з Супостатовим! До речі, у нас з ним сьогодні зустріч в лобі його готелю, Я доведу йому всі необхідні документи для завтрашньої угоди з німцями.

Євген Ігорович попрощався і поклав слухавку. Потім відправив смс з цифрою 1 надійній людині, який ніколи не підводив і називав себе Калавера.

Через двадцять чотири години Марина підніме слухавку і відповість Єві замість Амілії.

□ Помер? — У трубці протяжно зазвучить надривний голосок примхливої старої дівчинки.

□ Так, Амілія, твій чоловік помер, я так шкодую. Вибач за погані новини, будь-ласка.

Глава 10

Окупас — від іспанського "осураг" — займати, окупувати. Термін в іспанському лексиконі позначає, захоплення порожнього житла невідомими людьми.

Сергій зіткнувся з окупасами, коли купив свою першу квартиру в Барселоні дуже давно більше п'яти років тому. Те, що ріелтор продала йому квартиру "з мешканцями"

він дізнався вже пізніше, коли прилетів підписати документи і оглянути своє нове придбане житло.

Ключі не підходили, він намагався відкрити двері знову і знову, але замок не піддавався. Вийнявши папку з документами з портфеля, він ще раз звірив адресу: Авеніда-дель-Мар тринадцять, квартира сім. Відчуваючи себе абсолютним ідіотом, Сергій вийшов на вулицю, на стіні будинку красувалася табличка, виконана в морській стилістиці. Він звірив по буквах Авеніда-дель-Мар, номер тринадцять. Він підійшов до своїх дверей, перевірів ще раз номер, ось сусідні двері номер шість, а трохи далі квартира номер вісім. За дверима його квартири він чітко почув голоси.

□ Що за ідіотизм? — він уже звертався до самого себе і стукав у власну квартиру. Дзвінок чомусь не працював.

□ Вони не відкриють, — з квартири номер вісім вийшла повна, літня жінка років семидесяти, — я постійно викликаю поліцію, вони притихають, а потім знову починається, а ви від комунальників?

□ Ні, я — власник квартири. Мене звати Сергій Супостатов.

□ О, тоді приємно познайомитися Сергій. Я — Сара, президент під'їзду. Стривайте, накину халат і вийду до вас.

Поки нова сусідка крекотіла, взуваючись за дверима, розгублений і злий Супостатов дзвонив своєму ріелтору Дарині, з якою він працював і тримав зв'язок з Києва.

Вона повністю займалася питанням вибору квартири в Барселоні, відправляла Сергію фотографії та відео з квартири, становила передконтракт на завдаток, а потім вже договір на покупку житла. Супостатов був задоволений, що не витрачає час на вибір нерухомості. Він зв'язався з фірмою "Імобілярія Барселона", яку порадили друзі. Директор Антон Калущкий відразу взяв номер телефону і пошту клієнта, а через день прикріпив до нього Дарину, одного з кращих своїх ріелторів. Переглянувши кілька варіантів, Сергій зупинився на апартаментах з балконом і видом на величезний парк. Кімнати на фото були великі, свіжі і світлі. Меблів практично не було, але це навіть радувало, оскільки на попередніх фото інших квартир меблі були старі і досить пошарпані, вони передавали запах вогкості і мотлоху навіть через екран.

Вранці Сергій прилетів на угоду, яку проводив український нотаріус. Продавав квартиру теж земляк, тому побоюватися було нічого. Заплативши два з половиною відсотки готівкою від вартості квартири ріелтору Дарині і директору агентства Антону, Сергій передав банківський чек вже колишньому господареві квартири. Нотаріус попросив розписатися в двох примірниках договорів купівлі-продажу іспанською мовою покупця і продавця і отримав свої півтора відсотка від вартості готівкою.

Угода відбулася.

У прекрасному настрої він попрощався з продавцем Віктором, який щасливо притискав чек на кілька десятків тисяч євро, з ріелторами, які в секунду перерахували готівку і просили звертатися ще й з нотаріусом, який замкнув свої гроші на ключ в столі, на якому проходило підписання паперів.

Взявши таксі, Сергій поїхав оглядати свою власну квартиру закордоном. По дорозі він будував плани по дизайну і меблям, можливо Амілія захоче штори і меблі іншого кольору. Але він вже вирішив, що все буде в блакитному і бірюзовому кольорі, в морському стилі, недарма назва вулиці говорить сама за себе.

Телефон Дар'ї був відключений, іспанський робот-автовідповідач розповідав вдесьте Сергію, що абонент тимчасово недоступний. Телефон Антона спочатку ожив, довгі гудки обрадували Супостатова, потім зв'язок обірвався. Набираючи знову, Сергій почув, що абонент Антон вже теж не абонент.

Сара вийшла в коридор і запропонувала новому сусідові спуститися у двір, на лавку біля дитячого майданчика.

□ Вам продали квартиру з окупасами, вони живуть тут вже два роки, і ми нічого не можемо з ними зробити.

□ Окупаси? Хто це, бомжі?

Сара дуже важко зітхнула і відкинулася на спинку лавочки.

□ Ось конкретно ці, вихідці з Південної Америки, хтось в нашому будинку чув, що вони десь з околиць Мексики. А так це і Африка, і є окупаси з Румунії. Зараз Барселона задихається від них. Вони діють цілими бандами, стежать за квартирами і порожніми будинками. А у нас, ви ж знаєте, туристичне місто, один з найвідоміших у всій Європі. І багато туристів закохуються в красуню-Барселону, — Сара з такою гордістю і любов'ю говорила про своє місто, що Сергій навіть посміхнувся про себе, — закохуються в Барселону і купують тут будинки і квартири, щоб проводити відпустку. Ось така нерухомість і стає ласим шматочком для цих.

□ Я викликаю поліцію, нехай виганяє їх! — Сергій рішуче взяв телефон.

□ Ех, кариньо, ти так схожий на мого середнього сина, — сусідка по— доброму посміхнулася, — поліція не має права зачепити окупасів і пальцем, більш того, якщо ти зараз почнеш ламати двері в свою квартиру, поліцію викличуть на тебе.

У Сергія на голові заворушилося волосся. У нього все ще перед очима стояла угода, ріелтор, нотаріус, колишній власник.

□ На мене?

□ На жаль, у нас немає закону, який захищає своїх громадян від окупасів, чого вже говорити про громадян інших країн. Ми, іспанці, страждаємо від загарбників і вже багато років, починаючи з кризи в 2008, нічого не можемо з ними вдіяти. Поліція не має права викидати на вулицю сім'ї з малолітніми дітьми, а вони всі живуть по п'ятнадцять — двадцять чоловік і там завжди є малолітні діти. Більш того, вони отримують від держави допомогу, а діти в школі вже зареєстровані за твоєю адресою. Там завжди хтось є, той, хто тримає оборону і попереджає про поліцію. Загарбники ніколи не залишають квартиру порожньою, якщо хочуть в ній жити далі.

Сара зітхнула і промкнула сльозу.

— Моя внучка, Терра, вже рік оббиває пороги служб і судів, не може виселити марокканців зі свого будинку в Таррагоні. Терра живе з сім'єю в арендованій квартирі, ось і з'їздили у відпустку в Країну Басків. Приїхали через три тижні, а будинок вже

захоплений.

□ Сара, такого не може бути! Я ніколи в житті не повірю в цю маячню!

□ Ой, кариньо. Попередній власник квартири говорив точно також.

Сергій недобре посміхнувся і набрав в телефоні номер, як він говорив екстреної допомоги або просто свій особистий 911.

Код в телефоні висвітлив карликове Королівство Андорра, маленьке, затишне, приторно домашнє.

Супостатов боявся турбувати людину, яка давно пішла на спокій, але в той же самий час Сергій знав, що дев'яності назавжди залишилися в крові у Вовчика і він за ними іноді до біса нудгував.

У Вовчика не було повного імені Володимир, або того гірше Вова, ніхто і ніколи не бачив його паспорт, тому прізвище цієї людини ніхто не знав. У дев'яності його називали Нунчак, навіть не розуміючи, чому. А ті, хто хоч раз бачив Вовчика в роботі, більше питань не задавали.

Він приїхав в сланцях Адідас, на ходу спльовуючи шкірку від насіння через вікно своєї чорної БМВ. Від Андорри до Барселони рукою подати кілька годин, але Вовчик дістався за годину з копійками. У безтурботному і ситому житті йому не вистачало руху і значущості, а ще він дуже сумував за своїми товаришам, минулим пригодам і так званій роботі з розряду "У вас є вороги? У нас є бетон!"

Обійнявшись, вони сіли в автомобіль "перетерти за життя", але поки справа не була зроблена, говорили скупко і скуто.

□ Скільки? — Діловий Супостатов відразу перейшов до цифр, прикидаючи, скільки тут дасть зняти готівкою банкомат з його платинової карти.

□ Сірий, милий друг, давай хлопцям десятку на віскі, по дружбі пам'ятаю, як ти мені таунхаус відбудував в Конча-Заспі. Відмінний будинок, продав в три рази дорожче старому депутату-патріоту коханок туди катати.

□ Тобі зараз? У мене з собою п'ять, ще інші зніму частинами.

□ Та постривай, не обдуриш, свої люди! Ти цей. Піди, не світися поки. Я хлопцям вже завдання дав. Ще вичистять клоповник, зайдеш, закриєшся, і ментів чин-чином зустрінеш. Іспанські менти в чуже не підуть, тріпати нікого не будуть. Документи свої, головне, підготуй.

Сергій спостерігав біля будинку шоу, яке не всякий цирк Дю Солей зможе повторити. Чорні фігури в масках дерлися у вікна і розбивали їх сталевими кийками, зсередини по команді їх чекала підмога, яка допомагала потрапити лазутчикам всередину. Одне тіло, не в чорному, випало на асфальт з ляльково розкритим ротом і очима. З рота цівкою потекла кров. В апартаментах стояв несамопитий крик, крики стихли і повільним ланцюжком з під'їзду почали виходити. Одна жінка несла дитину і сильно кульгала, десяток інших йшли за нею опустивши голови. Діти трималися за спідниці матерів, сестер, бабусь. Сергій нарахував двадцять вісім чоловік, не рахуючи викинутого з вікна. Побачивши чоловіка на асфальті, жінка заверещала, але тут же отримала від людини в масці сильний удар в обличчя. Дитина впала б у неї з рук, якби

дівчинка — підліток вчасно не поставила свої руки.

Вдалині почулася сирена поліцейського автомобіля, Вовчик коротко сказав щось українською і тіло на асфальті зникло разом зі слідами насильницької смерті. Окупанти кинулися до поліцейських машин, але Сергій вже цього не бачив. Люди у всьому чорному схопили його за руки, буквально підняли сходами і штовхнули в квартиру, випарувавшись в повітрі. На стукіт поліції Сергій Супостатов босоніж і в трусах на порозі своєї квартири пред'явив паспорт і всі необхідні папери на свою квартиру. Поліція здивовано кивнула і вибачилася, увійти в апартаменти вони не мали ніякого права.

Сергій закрив двері і голосно вилаявся.

Він стояв у калюжі людської сечі. Одна з маленьких кімнат біля дверей використовувалася, як туалет. Його знудило прямо собі під ноги, надягати туфлі було безглуздо. Сергій матюкався, обходячи своє житло і набирав номер ріелторської контори, де вранці здійснював угоду. У другій кімнаті, мабуть це була для них кухня, смажили щось на багатті, стеля, стіни і підлога були вугільно-чорними. Кісточки від їжі валялися тут же. Головна кімната, в яку Супостатов закохався ще в Москві, була наглухо забита фанерою, ніяких видів моря, пальм і сонця в білосніжних апартаментах. Сергій ногою вибив фанеру і ледве-ледве затягнув листи всередину кімнати. Свіже і смачне повітря зашекетало ніздрі, він чхнув і засміявся.

У двері подзвонили.

Сара і ще кілька сусідів принесли в подяку пляшку вина і виноград. Двоє літніх іспанців ходили по квартирі і качали головами. Потім вони швидко сказали Сарі пару слів, потиснули руку Сергію і пішли.

□ Каріньо, тобі наш дім дякує. Ми не могли позбутися цих паразитів, а ти зміг. Завтра весь будинок буде молитися про твоє здоров'я.

□ Сара, та ви що! Я сам в шоці. Бачите, що я купив? Шматок лайна.

І Сергій махнув у бік кімнати, де шарами засохли купи лайна і калюжі сечі.

□ Каріньо, сусідка за гроші тобі відміє все. Даси сто євро? Зараз її покличу. У неї четверо дітей. Вона отримує в своєму кіоску п'ять євро на день.

Сергій вдячно глянув на Сару, а вона на нього:

□ Каріньо, милий, допоможи моїй внучці Террі. Христом прошу за своїх дітей!

□ Сара, які питання. Завтра подзвоню і вирішимо. Не хвилюйтеся. Повернеться Ваша внучка в свій будинок зі своїми дітьми. Обіцяю.

□ Вовчик, спасибі, рідний. Ти так швидко поїхав. Як п'ятьору передати? Ага? Є ще для твоїх хлопців справа в Таррагоні. Так. Особисте прохання. Теж в боргу не залишуся. І ще. Після Таррагони можемо заскочити в одну ріелторську контору?

Глава 11

Ріко виглянув на вулицю через маленьку щілину в дошках, якими він кілька місяців тому забивав вікна за адресою Авеніда-дель-Мар, номер тринадцять, квартира сім. Він стежив за квартирою вже місяць, жалюзі закриті наглухо, шар пилу і бруду на підвіконнях, під'їзд тихий, пара старих і пара жвавих бабусь. Проникнути в під'їзд було

легко, інвалід на першому поверсі завжди залишав двері в під'їзд відкритими, безперешкодно піднявся на дах і дочекався темряви. Замок був стандартним, Ріко такі вмів відкривати з самого дитинства. Безшумно відкривши порожню квартиру, він виглянув у вікно і подав сигнал, потім поставивши замок на запобіжник, спустився і впустив Ану, дітей, сестру Ані з синдромом Дауна і чотирьох племінників з боку своїх братів. До ранку вони поміняли замки, забили дошками вікна, залишивши лише щілини, а решту меблів зламали на дрова, електрики зазвичай в таких квартирах не було. Господарі або попереджали компанію, що будуть у від'їзді, або приїжджали і підключали в офісі електроенергію заново.

Ріко жив так вже чотири роки, окупуючи квартири і будинки іноземців, які купували недорого нерухомість на березі моря, щоб проводити тут свої відпускні райські дні.

Одного разу він жив у Валенсії більше року в квартирі француза, який приїхав в свої іспанські апартаменти тільки через рік після покупки. Ріко знав, що безвольний і безхребетний уряд не в змозі впоратися з окупасами, їх заборонено чіпати поліції, їх заборонено чіпати господарям квартир і будинків, суд може тривати тижнями, місяцями, роками. Господарі оплачують рахунки, податки на нерухомість, а іноді, платять гроші, щоб він з'їхав зі своєю сім'єю в іншу порожню квартиру. Одного разу він навіть викликав поліцію, коли попередній господар стукав у двері і погрожував на якомусь незрозумілому, а потім вже ламаною англійською мовою. Ріко кутив траву і посміхався, коли поліція, викликана українцем, стукала в двері.

І ось сьогодні новий господар, судячи з зовнішності — українець. Розмовляє зі старою ідіоткою Сарою, червоний і злий. Мабуть біситься, що попередній боягуз продав хату з "мешканцями". Ріко витер підошву з приліпленим на неї лайном об кут туалетної кімнати. У сусідній кімнаті народжувала Ана. Знову. Ріко затягнувся і глянув на свою цивільну дружину серед гори смердючого ганчір'я. Поруч сиділа Естер і тихо сміялася, дивлячись на криваві плями на ганчірках.

□ Ти ходила до церкви за їжею? Естер, мати твою, ти ходила за їжею?

Сестра з синдромом Дауна замотала головою. Вона глянула на сестру, яка стікаючи потом, кривила від болю брудне обличчя з налиплими на нього волоссям.

□ З нею буде все в порядку, йди за жратвою. Візьми Тоні, маленького Ріко і Ану Марі до церкви. Їм сьогодні повинні дати новий одяг і зібрані іграшки, може вдасться щось продати і помий їх у фонтані.

Естер посміхнулася Ані і погладила її по голові. Ана схопила руку сестри і довго довго тримала в своїх руках. Нова сутичка вигнула її в дугу, вона поворухнулася і Ріко поспішив вийти з кімнати. Сморід від ганчірок і від народжуючої дружини навіювали на нього тугу. Він глянув на цівку сечі, яка витікала з кімнати для туалету, Естер збиралася до церкви з його трьома дітьми.

□ Естер, постривай, подивлюся чи немає нікого на майданчику. Зайди в мерію і дізнайся, коли наступна допомога і талони на їжу. Зрозуміла?

□ Естер, зрозуміла. Естер зрозуміла. Ріко, Естер все зрозуміла.

Ріко викурив косяк і потягнувся біля багаття у вітальні. Вікна були відкриті для цівок свіжого повітря, але добротні забиті зсередини, щоб ніхто не надумав забратися від сусідів або через дах.

Йому не давав спокою цей новий господар. Поліцію не викликав, як робили абсолютно все в житті. Більше не стукав і головне, не пропонував грошей за з'їзд.

Ана слабо стогнала в сусідній кімнаті. Вона згадувала рідну Мексику і серце країни Мехіко, такий знайомий і тепер такий далекий. Ана плакала стискаючи паперовий портрет святої Діви Марії, який отримала в церкві, коли приходила за їжею і речі. Ана насилу відновлювала в пам'яті обличчя матері та обличчя своїх братів і сестер. Ось обличчя батька вона пам'ятала завжди, все чітко відновлювалося в пам'яті до останньої зморшки і до сивого волосся на скронях. Не миготливий погляд засклених очей, які були відкриті, але вже нічого не бачили. Ана виявила його першою на порозі, коли збиралася відводити в школу молодшу сестру. Батько лежав на порозі з відрубаними кистями рук, весь в саднах і синцях після тортур. Наркотики, які він поширював для наркокартелю забрала з його бару конкуруюча фірма. Батько так і не довів мафії на яку працював, що він не щур.

Ані було всього десять. Потім в її житті були алкоголь, наркотики і перша вагітність в чотирнадцять років. Перша дитина народилася мертвою. Потім вона зустріла Ріко, який обіцяв назавжди змінити її життя. Він вкрав гроші у далекого родича і вони з Аною і її молодшою сестрою бігли далеко за океан, в нове життя, в щасливе життя.

В Іспанії їм дали прихисток і пропонували роботу в церкві і на складах, але працювати ні Ріко, ні Ана не хотіли. Діти стали з'являтися один за іншим і держава виплачувала допомогу на кожну дитину. Потім Ріко дізнався від свого брата, що той займається окупацією чужого житла і вимагає за звільнення житла гроші з господарів.

Спочатку сини брата, племінники Ріко, допомагали йому вистежувати будинки і квартири, казали бути обережними і швидко погоджуватися на пропозиції господарів. Але переконавшись, що ні поліція, ні місцева влада окупасам не страшні, він відчув себе справжнім господарем порожньої нерухомості у всій Іспанії. Потім Ріко дізнався, що "заселення" відбувається тільки з дозволу наглядача. На кожне місто виділений господар, який вирішує, віддає накази і захищає "мешканців".

У Барселоні всіх окупасів кришував наркодилер на прізвище Грек, який міняв грошові допомоги місцевих трутнів, те, що вдалося поцупити або отримати від господарів, на наркоти. Він давав добро на заселення, на виселення і на суми відступних. Якщо його окупас купував дурь в іншому місці, Грек сам викидав підопічного на вулицю разом з сім'єю.

Ріко докурив косяк і задрімав.

Страшний тріск розбудив його і змусив вскочити на ноги. У дальній кімнаті істерили діти, по коридору почали миготіти тіні, Ріко схопив телефон, щоб викликати поліцію, але удар кийком по руці змусив упустити дешеву кнопкову трубку.

□ Хто головний? — до нього підійшов чоловік у чорній масці і поставив питання на чистому іспанському без акценту.

□ Пішов в дупу. Мені дав добро на цю хату Грек, — Ріко намацав за поясом короткий кинджал з саморобною ручкою.

□ Бери всіх і виходь прямо зараз з квартири.

□ У мене троє неповнолітніх дітей, закон на моєму боці.

Це останнє, що виголосив Ріко у своєму житті, крізь наркотичний туман він з подивом відчув політ, немов він знову на тому єдиному літаку, яким він з Аною прилетів до Іспанії. А потім світло вимкнули.

Ана дивилася на чорні фігури в коридорі байдуже, вона відчувала полегшення. Муки пройшли, дитина не закричала. Знову мертвий. Біль відступила. Через кілька годин вона підніметься і винесе тіло в пакеті на смітник. Вона подумала, що треба сходити до церкви і помолитися Діві Марії за упокій його душі. Вона не бачила хто, дівчинка чи хлопчик. У кімнаті було темно, а світла від багаття з вітальні не було. Ріко мабуть спав у тліючого вугілля. Темні фігури зайшли до неї в кімнату і промінь світла вдарив в очі.

— Твою матір, ну й крові, гэй, встати можеш? Вона мертва?

Ана поворухнулася, але біль несподівано повернулася з такою силою, що вона втратила свідомість.

Ана прокинулася від свіжого нічного повітря і сліпучих зірок, які хороводом кружляли над її головою. Вона повернула голову, біля неї сиділа Естер, посміхалася і гладила по руці. Діти спали поруч, прямо на траві.

□ Ріко. Ріко, — Ана розліпила висохлі губи, Естер похитала головою і показала очима на небо.

Сліз не було. Ані було вже не боляче, їй дуже хотілося вколотися. Вдалині вона почула сирени швидкої і поліції.

□ Жінки, одна поранена, багато крові. Троє дітей. Ще одна жінка, на вигляд здорова. Потрібна ще одна швидка. Чоловік без свідомості. Ознак життя немає. Адреса диктую: покинутий пустир біля Плайя дель Мар, кут між десятою і дванадцятою, наша бригада чекає ще одну машину, повторюю ще одну машину.

Глава 12

Вайолка Хованські була занадто п'яна, щоб відразу збагнути, її клієнт абсолютно мертвий. Мертвіше не буває. Хміль поступово вивітрювався і поступався місцем страху. Вона припинила обливати бездиханне тіло водою у ванній кімнаті, куди по п'яному перетягнула його.

Договір був на 22:00, вона підійшла до готелю на п'ятнадцять хвилин пізніше, відкрила кишенькове дзеркальце і стерла сліди засохлої сперми на обличчі і грудях від попереднього клієнта. Безперешкодно продефілювавши через лобі, вона викликала ліфт і натиснула потрібну кнопку поверху. Ліфт піднявся швидко і Вайолка подумала, що хтось викликав ліфт ще раз і вона все так само на першому поверсі. Але приглушене м'яке світло з холу, килимове покриття і ряд номерів, що відкриваються погляду з ліфта, просигналили про зворотне. Чоловік середніх років в елегантному світлому костюмі посміхнувся і підняв капелюх на знак вітання.

Вайолка не розгубилася:

□ Красунчик, через годину чекай мене в лобі, зроблю знижку, як закінчу!

Чоловік посміхнувся і увійшов до ліфта.

Вайолка енергійно постукала, двері номера трохи скрипнула і прочинилася. Вона увійшла і голосно сказала:

□ Гей, дівчинку замовляли? Я запізнилася, але не хвилюйся ці п'ятнадцять хвилин я відпрацюю за двох. Ей? Хелло!?

Жінка дивилася на Супостатова, який лежав на ліжку з закритими очима.

□ Гей, хлопець?! Ти спиш?! Тебе розбудити?

Хитаючись, вона підійшла і спробувала плескати Сергія долонями по обличчю.

□ Та ти, напевно, обдوبаний! Але нічого і не таких оживляли. Ти що думаєш, я даремно сюди перлася?

Вона звалила бездиханне тіло собі на плечі і потягла у ванну. Дотягнувши до душової kabіни, Вайолка відкрила крижану воду і направила душ йому в обличчя. Від старанності і фізичних навантажень вона почала трезвіти. Горілка, випита перед відвідуванням чергового клієнта, вивітрилася і Вайолке стало зовсім не добре. Їй не подобалося синьо-сіре обличчя клієнта і перекошений куточок губ. Вона глибоко зітхнула і поклала пальці на шию Супостатова. Пульсу не було. Вона знизала плечима, висипала порошок, який їй дали, в унітаз і хитаючись попрямувала до дверей. Потім вона повернулася в вітальню і поправила покривало, як ніби на ліжку нікого не було. Жінка хотіла витерти серветкою відбитки пальців на дверних ручках за які хапалася, але різкий дзвінок телефону в номері змусив її вимкнути світло і вибігти без оглядки.

Вона вийшла з готелю і попрямувала в маленький парк в десяти хвилинах ходьби від головного входу. На лавочці її вже чекав Давид Багратіонов.

□ Я все зробила. Все зробила. Дай мені, будь ласка, солоденьке.

□ Почекай, Вайолка, сядь. Розкажи, Як все пройшло.

□ Я прийшла, підсипала йому снодійне, як ти сказав і пішла.

□ Він випив?

□ Так, випив, спить зараз мертвим сном. Іди і роби сюрприз, як ти хотів. Не переживай, не прокинеться.

Вона хихикнула, намагаючись утримати тремтячі руки.

□ Випити хочу. І нюхнути. У тебе є?

□ Да. Зараз дістану.

Давид Багратіонов дістав шприц, наповнений ліками від серцевої недостатності. Вайолка навіть не встигла вимовити слово, лише здивувалася укусу комара в шию. Вона широко розплющила очі і лежала на лавочці, хапаючи ротом повітря. Жінка відкривала рот ширше і ширше, а повітря чомусь було все менше і менше. Поки в усьому світі його не залишилося зовсім. Світ перетворився на велику і блискучу точку. Остання думка Вайолки була про те, що ніч дивно наповнена світлом.

Вранці мертву повію виявить двірник на електричній машинці, який дуже не любить прибирати дальню частину парку. Зазвичай він включає шланг і відмиває сліди

перебування туристів водою і певною кількістю дезінфектора, але плями від лайна і потоки від калюж людської сечі в'їдаються в клумби і перетворюють цей куточок в громадський туалет. Там часто ночують наркомани-нелегали або бомжі, але шум машинки завжди злякує деградуючих і вже деградованих елементів суспільства.

Сьогодні вранці буде зовсім по-іншому. Прибиральник буде сигналізувати, але Вайолка вже ніколи не поворухнеться. В її тілі виявлять сліди ліків для зняття аритмії, які продаються в аптеці без рецепта.

А через кілька годин криміналісти виявлять в номері, де сталося вбивство Сергія Супостатова, під обідком і на самому унітазі точно такий же порошок, який п'яна Вайолка змила не до кінця. Інспектор Карлос Чувас через кілька днів запросить звіт по мертвій повії біля готелю і побачить її на камерах стеження. Єдине, що буде псувати почуття настроїв — це відсутність ліки в крові і шлунку жертви. Чому замовник вбив повію — це зрозуміло, вона — свідок і можливо, наймана вбивця. Але навіщо Вайолка Хованські висипала порошок в унітаз? Тільки з однієї причини, судмедексперти в звіті вказали, що в момент, коли повія з порошком піднімалася в номер, Сергій Супостатов був уже мертвий. Мабуть вона боялася, що при ній буде пакетик з підозрілим порошком, який на око легко переплутати з наркотиками. Добре. З повією потім, тут буде більш менш ясно. А ось із замовником прийдеться попідніти.

Вайолка Хованські народилася в шумному Бухаресті кілька десятків років тому. Батько і мати частенько випивали і билися на очах у маленької Вайолки, тому вона намагалася якомога частіше ночувати у подруги. У тринадцять років дівчинка кинула школу і переїхала жити до свого шістнадцятирічного хлопця-сироти, який підробляв вантажником і офіціантом в забігайлівці поруч з будинком її подруги. Джозеф і Вайолка частенько крали у довірливих туристів дрібниці, телефони і сувеніри, продаючи це все за копійки на іншому кінці міста таким же роззявам.

Все, що вони заробляли, тут же спускали на випивку і косяки. Одного разу міцно напившись, вони удвох вирішили подорожувати автостопом і побачити всю Європу, а потім і весь світ. У першому ж фургоні, який тормознулі п'яні підлітки, Джозефа побили до смерті, а Вайолку побили, а потім згвалтували водій і два його друга.

Вайолка Хованські вийшла з лікарні через три тижні, молодий організм швидко відновився. Синці на обличчі і на тілі бліднули, шрами на губах затягувалися, вирівнялася навіть хода, єдине, що затьмарювало дівчину — це дивний діагноз безпліддя, який вона прочитала в своїх документах на виписку з лікарні.

□ Привіт, Олка! Як справи? — Лорка, подруга Хованські чекала її біля воріт лікарні, підперши ногою кволий паркан.

□ Нічо, норм. Жити буду. Є курити?

□ Так, тримай.

Вайолка з насолодою затягнулася і закинула голову в небо. Красиве, невинно блакитне, таке близьке і далеке. Вона витягла руки вгору, намагаючись дотягнутися і поморщилася. Ребра все ще нили.

□ От би полетіти далеко-далеко.

□ А я якраз відлітаю.

□ Та йди ти! Куди?

□ В Барселону. Зніматися в кіно.

Лорка мрійливо посміхнулася і підморгнула подрузі.

Глава 13

Робоче місце Вайолки Хованські вже багато років залишалося незмінним. Недалеко від Ель-Прат уздовж морського узбережжя велика траса на Францію звивалася і розсипалася на маленькі путівники з безкрайними полями апельсинових дерев, виноградників і теплиць з вогняними томатами і перцями. Саме тут біля придорожного хостелу і заправки працювала багато років Вайолка Хованські.

Вона ніколи не замислювалася, щоб сталося з нею зараз, якби вона не упросила Лорку взяти її з собою в Барселону.

Друг Лорки, наркоман Нікас, без проблем перевіз двох неповнолітніх дівчаток в багажнику старенького Фіата невизначеного кольору через кордони до самої Іспанії. Подорож була кумедною, легкою, повною задоволень і стовідсоткового кайфу. У Сербії до них приєдналася ще одна машина з двома дівчатками і другом Нікаса. У Хорватії та Словенії вони зупинялися в придорожніх мотелях, багато пили, курили травку, займалися безладним сексом.

Діставшись до Італії, Вайолка раділа. Їй подобалося все. Безкраї виноградники, гори, які впиралися піками в яскраво-синє небо, смужка моря, заманливо блищала вдалині. Тут в Італії, вона вперше поринула в море і верещала, тікаючи від хвиль, які змивали з її маленьких ніг втому від довгого сидіння в автомобілі. Пробравшись на південь Франції, їй здавалося, що вона любить Нікаса.

Лорка влаштовувала сцени ревностів і демонстративно грюкала дверима, коли бачила їх в ліжку удвох. Нікас обіцяв їй кращі ролі в кіно, обіцяв їй подарувати Лазурний берег, обіцяв їй Голлівуд і Каннський фестиваль. Вайолка не знала жодної з цих назв, але вірила тридцятирічному Нікасу, як богу.

Кордон Іспанії перетнули пізно вночі ближче до світанку, коли темрява згущувалася і світло фар самотнім промінцем висвітлював вселенський морок. Прикордонник ліниво підійшов і попросив паспорт Нікаса, глянувши на фото, махнув рукою і позіхаючи повернувся до себе на пост.

Через кілька кілометрів машина зупинилася і Нікас, щасливий і неприродно збуджений відкрив багажник. Світало. Рожева смужка повільно пробивалася крізь густий чорно-фіолетовий колір неба.

Під'їхала друга машина і Нікас махнув рукою, закликаючи паркуватися позаду нього на парковці для далекобійників.

□ Ура! Брат! Ура! — Він з розгону підбіг до свого друга і вони, як маленькі діти, застрибали від радості.

Вайолка і Лорка кивнули дівчатам з іншого автомобіля і поплелися до кущів, сходити в туалет. Ноги і спина нили після багажника, але радість від передчуття свята і очікування чогось хорошого не покидали Вайолку ні на секунду.

Ось зараз і почнеться щасливе життя. Ось він — рай на землі. Нарешті, ми з Нікасом тепер одружимося і у нас буде багато грошей і випивки, як він обіцяв мені минулої ночі.

Вайолка косилася на подругу зі співчуттям і навіть була з нею добрішою, ніж зазвичай. Але насправді Лорці було плювати. Вона була одержима кар'єрою актриси. Вона мріяла про Одрі Хепберн, Шарон Стоун і Моніку Белуччі. Їй снилися премії, нагороди та оплески. А біля моря вона навіть репетирувала діалог з "Ромео і Джульєтти".

Коли Нікас привіз їх в один з районів гетто на околиці Барселони і провів в напівпідвальне приміщення з величезним, бруднуватим матрацом посередині і тисячею проводів, дротів, ліхтарів, ламп і підставок для фото і відеокамер, Вайолка і Лорка мовчали близько хвилини, вперше за всю подорож тісно притулившись один до одного.

Ззаду пролунали кроки і дівчата притиснулися до стінки, наступивши на дроти.

□ Обережно, копита піднімаємо! Техніка дорога!

Молодий, трохи старший за Нікаса, чоловік у кепці із зображенням футболіста, увійшов до кімнати. Привітавшись з Нікасом, він прискіпливо розглядав дівчат, які нахохлившись, як два птахи, притиснулися один до одного.

□ Привіз таки? Відмінно. Розрахуємося в кабінеті. Роздягайтеся поки — це він вже кивнув через плече дівчатам і вийшов в коридор.

Вайолка і Лорка переглянулися, але перша кинулася до Нікаса, а друга стояла, завмерши бовдуром під стінкою.

Вайолка вчепилася в руку коханця і закричала, що не буде роздягатися для відео. Крижані очі Нікаса прибили її до місця.

□ Заткнись, дура. Це відомий продюсер. Знімає іспанське кіно для дорослих. Якщо сподобаєшся клієнтам, будеш їздити в подорожі, кататися на автомобілях, плавати на яхтах. Потрапиш в саму еліту.

— Але ти обіцяв, що ми будемо удвох... — розгублена Вайолка ридала, розмазуючи сльози і соплі по ще дитячому п'ятнадцятирічному обличчю.

□ Звичайно, так і буде! Я приїду через кілька днів. Не переживай. Усе буде гаразд. Я тебе не кину. — Він цмокнув її в лоб. Більше Вайолка Хованські його ніколи не бачила.

Подивившись на шрами від побоїв, продюсер, його звали Діккі, скривився. Тілом Лорки і двох дівчат з другої машини він залишився дуже задоволений. Фотосесія підходила в повному мовчанні і тиші. Він командував кожній, як встати, сісти, лягти і розсунути ноги.

Лорка, здавалося жила в кадрі, вона висовувала язик, приймала спокусливі пози, фліртувала з камерою. Через пару днів вона стала улюбленицею Діккі і ночувала вже не в загальній кімнаті дівчаток, а в апартаментах Діккі, поверхово вище.

Фотографії вразили Вайолку, вона дивилася на чужу, сутулу, худеньку дівчинку з зацькованим поглядом і порівнювала себе з розкутою і шикарною Лоркою, яка, здавалося, створена для камери. Шрами від операцій робили тіло Вайолки збитковим і

покаліченим. Діккі швидко відпускав її, намагаючись приховати свою огиду.

Як виявилося, дві інших дівчинки були шістнадцятирічними, на рік старше Лорки і Вайолки. Вони мовчки робили те, що від них вимагається, і на них швидко зріс попит серед клієнтів. Діккі знімав не тільки фото, але і відео, час від часу запрошуючи незнайомих чоловіків і жінок для своїх неповнолітніх утриманок.

Він не тримав їх, не замикав і не обмежував. Раз на тиждень вони отримували невеликі гроші на кишенькові витрати, їжу щодня привозив кур'єр з найближчого фастфуду. Дівчатка не мали з собою документів, не знали мови і міста. У них не було друзів і знайомих, якби навіть хтось захотів втекти або піти. Вайолка в перший же день вибігла з підвалу і бродила по околицях, але побачивши навколо десятки мігрантів, які поглядали на самотньо бродячу дитину, повернулася в підвал і мовчки роздяглася перед камерою.

На неї замовлень майже не було. А Лорку Діккі берег виключно для себе. З вікна було видно, як вона в дорогому прикиді сідала в авто Діккі і щаслива їхала з продюсером в закат. Пізно вночі вона приходила до подруги і приносила їй різні ласощі, типу устриць або суші, якими її пригощали.

□ Він мене любить. Так любить. Не дає нікому трахати. Сам. Все сам. Вчора на яхту повіз наших двох і мене. Тих розібрали папіки, а мене він їм не дав, уявляєш? Сказав, ця поки моя. — І Лорка дивилася таким же принизливо співчуваючим і жалючим поглядом, яким дивилася на неї Вайолка, ночуючи в ліжку Нікаса.

Вайолку рідко, але влучно замовляли збоченці — фетишисти, які любили шрами та інші каліцтва на повіях. У більшості випадків такі навіть не вимагали сексу, а просто мастурбували, чіпаючи покалічене місце. Діккі радів, як дитина, що нарешті, знайшов застосування цій "кульгавій качці".

Він дав цю кличку Вайолці з перших днів, за те, що вона зовсім непомітно, трохи накульгувала на ногу, Лорка залиvisto розсміялася, почувши нове прізвисько подруги. Вайолка думала, що після лікарні це пройде, але місяці йшли, а невелика кульгавість не проходила.

Час минав, Вайолка звикла до Діккі, фотографій, відео, клієнтів і невеликих кишенькових грошей, які вона старанно відкладала на майбутнє. Змінювалися дівчатка, іноді з ними жили хлопчики-підлітки, попит на яких зростав з кожним днем. Старих, так званих вже відпрацьованих підлітків, які починали дорослішати обличчям і тілом, хтось купував або переманював в утриманки, хтось збігав, не витримавши морального болю і фізичного приниження. Лише беззмінна Вайолка залишалася старожилом спільної кімнати над підвалом.

Одного разу перед світанком Лорка розбудила її і приклала палець до губ. Показавши очима на подушку, в якій подруга зберігала гроші, Лорка міцно схопила Вайолку за руку.

□ Олка, бігом, тільки тихо.

Вайолка хотіла прихопити деякі речі, але Лорка замотала головою.

□ Бігом! — одними губами прошепотіла вона.

Скотившись сходами, вони кулею вискочили в темряву вулиці і бігом добігли до Лоркиного старенького Рено. Діккі дозволив купити його Лорці, коли був неабияк напідпитку, після угоди з румунським хлопчиком чотирнадцяти років, якого він продав депутату східно-європейської країни для утримання на власному острові в Середземному морі.

Грюкнувши дверцятами, Вайолка розгорнулася з метою задати питання, але вереск поліцейських сирен оглушив її.

□ Пригнись, живо.

Вони стукнулися лобами, коли майже впали один на одного.

□ Що це?

□ Облава.

□ Я підслухала розмову Діккі з начальником поліції, якому Діккі поставляв Розу і Тіну, пам'ятаєш дві сестри з Болгарії, яких він потім влаштував прибиральницями на одну з його ферм?

□ Сімнадцятирічні болгарки? Так, пам'ятаю, вони ще дякували Діккі за чудесного покровителя і цілували йому руки.

□ Да. Так от, начальник попередив, що готується облава і щоб найближчим часом Діккі не показувався в Барселоні та її околицях. Він поїхав збирати бабки, які він ховає десь у схованці в горах, а я поїхала за тобою. Тихіше. Вони заходять. Зараз потихеньку викотимо з двору, коли в будинку почнеться вереск і крики.

Лорка і Вайолка розпрощалися біля станції метро. В останній раз дві подруги обнялися і розійшлися в різні боки.

Накопичивши пристойну суму, Вайолка змогла зняти кімнату по оголошенню на площі Каталонії і прожила в ній рівно півроку. Бабуся, яка здавала їй кімнату померла, і спадкоємці, попередивши її і ще двох мешканців про продаж квартири, виставили мешканців через два тижні на вулицю. З наступною арендованою кімнатою пощастило менше, господарі постійно нагадували, що дівчині необхідно пред'явити документи, і вона через два тижні теж з'їхала, збрехавши, що втратила їх.

Вона ходила по самим злачним закладам, пропонуючи себе в якості прибиральниці та офіціантки, але без документів вона змогла пропрацювати в цілому лише кілька тижнів. Гроші танули, немов віск, хоча Вайолка майже нічого не їла і намагалася економити, доходячи до абсурду. Але в один прекрасний день вона опинилася на вулиці без грошей, документів, роботи і друзів.

Голод зводив з розуму, і вона підійшла до піцерії по сусідству, жадібно спостерігаючи за щасливими клієнтами, що наминали делікатеси за обидві щoki. Пізніше вона підійшла до порожнього столика, і пославши подалі почуття сорому, доїла скоринки з тарілки з брудними серветками.

Потім вона пішки дісталася в район Кайе ДельТор, де промишляли повії за двадцять п'ять років, списані в тираж і торгують собою за дозу або пляшку.

Роботяги з промислової зони неподалік заїжджали сюди після робочого дня, щоб витратити майже весь денний заробіток. Свіже обличчя і молоде, майже прозоре тіло

Вайолки викликало інтерес серед постійних клієнтів. У перший же вечір вона заробила майже сто євро, просто величезні гроші, які гріли їй серце і ниюче від голоду тіло.

Вирішивши, що на сьогодні вистачить, вона пішла до шосе, вирішивши зловити таксі або попутку. Удар ззаду збив її з ніг і оглушив на кілька хвилин. Колеги по цеху, вирішивши розповісти новенькій правила роботи в колективі за допомогою фізичного впливу, дохідливо ногами і руками протягом десяти хвилин пояснювали Вайолці, що тут тільки їх територія. Засунувши їй десять євро в закривавлений ліфчик, жриці любові з почуттям виконаного обов'язку повернулися на робочі місця.

А Вайолка, купивши воду і бутерброд в нічному автоматі, вирішила забратися подальше від міста і ближче до парковок далекобійників на шосе і заправках між містами.

Тепер її робоче місце було в тіні виноградників на пластиковому стільці, знайденому на звалищі. Згодом вона навчилася залучати нічних клієнтів, розпалюючи біля себе багаття, а вдень відкривала поламану пляжну парасольку і роздягалася до трусів.

У кущах неподалік від поля вона спорудила собі якусь подобу нічліжки під старою і кривою сосною, яка дарувала дивовижний запах хвої в найсильнішу спеку. Іноді Вайолка лежала на брудному, але досить товстому матраці, який знайшла на смітнику біля хостелу і попросила одного з прибиральників-марокканців за мінет допомогти принести їй під сосну, і мріяла про майбутнє. Вона мріяла заробити багато грошей, зробити документи і здобути освіту. Вона хотіла стати медсестрою, такою ж доброю і розумною, як Нора, яка доглядала за нею в лікарні Бухареста після згвалтування. Уві сні вона називала Нору мамою, притискалася до неї і розповідала, що їй приснився страшний сон про Іспанію, підвал, Діккі і повій. Нора гладила її по волоссю, цілувала в лоб і говорила: тихіше, донечко, спи, це був сон, всього лише сон.

Марроканец з готелю після роботи приходив до Вайолки на матрац і приводив своїх друзів. Він швидко підсадив її на наркотики і за щоденну дозу, вона вже обслуговувала ще п'ять його друзів. Вайолка швидко здала зовні, і в день їй іноді вдавалося заробити лише на випивку і мізерну закуску.

Давид був світлим променем в її житті. Здавалося, він шукав тільки її одну. Вона довго сиділа з ним в машині і розповідала про себе, про своє життя. Він сильно переживав, дізнавшись, що вона сирота і дав їй не п'ятдесят, а сто євро на прощання.

□ Як багато. Давай я тобі зроблю мінет?

Але Давид лише посміхався, хитав головою і посилав повітряний поцілунок.

Лежачи на брудному матраці, Вайолка не звертала увагу на соплячого на ній, Марселя, який привів сьогодні двох новеньких. Вона дивилася на синє-синє небо, на яскраво-смарагдові лапи сосни, які стільки часу вкривали її від спеки і дощу і відчувала, що скоро все зміниться, що скоро вона покине цей матрац і ніколи більше не побачить стару добру сосну-подругу.

Вона мріяла про свого принца на дорогій машині, якому вже тричі відкривала лише душу і серце, а не своє тіло. Двоє інших були набагато темніші і старші за Марселя, вони дивилися на Вайолку і Марселя, оскаливши коричневі зуби і розминаючи свої

гігантські змієподібні члени. Сьогодні їй було боляче, як ніколи. Навіть під дією наркотику вона закричала, коли один з новеньких розірвав їй анус, заливши кров'ю брудний матрац і подобу ковдри, яким Вайолка зігрівалася ночами. Другий тримав її голову, засовуючи туди безрозмірний, смердючий член. Немов тварини, вони терзали її тіло, міняючись місцями і мукаючи від задоволення. Нарешті, вони удвох засунули їй в піхву свої причиндали і від тертя один об одного скінчили прямо в неї струменями такої сили, як ніби їй всередину поставили клізму.

Через пару днів вона прийшла в себе і повернулася на пластиковий стільчик на узбіччі. Побачивши вдалині знайому іномарку, Вайолка забула все погане, вона сяяла, серце билось в забутому богом тілі, як птах Фенікс, відродившись з попелу.

□ Привіт, Олка! Як ти? Я привіз тобі піцу і горілку, і ще дещо. Вона вдихнула кокаїн і відкинулася на спинку крісла, блаженна посмішка залила її обличчя сонячним світлом.

□ У мене до тебе прохання. Ти мене виручиш?

□ Все, що завгодно. Все, розумієш, все.

□ Дякую, ці слова для мене так багато значать. Після восьми я заїду за тобою і розповім, що робити. І так, на візьми пакет, тут речі, взуття, косметика, перука. Хочу, щоб ти виглядала на мільйон.

Як тільки Вайолка виповзла з автомобіля, Багратіонов гидливо глянув на мокру пляму на шкіряному сидінні, яке випромінювало сморід гниючого тіла. Він гидливо накрив пляму вологою серветкою і на першій же автомийці замовив повну хімічистку салону.

Глава 14

Інспектор вчетверте перечитував висновок патологоанатома. Він включив погаслий монітор і відкрив файл криміналістів, знову звірився з документом з лабораторії.

□ Алло, Рауль? Це Карлос. По українцю ти мені точно все написав? А хто робив розтин? Теж ти? Часом не практиканти твої?

□ Карліто, що тебе бентежить? Природна смерть? Люди вмирають, особливо ті, хто веде нездоровий спосіб життя.

Патологоанатом Рауль Наварро любив відпускати недоречний чорний гумор щодо своїх безмовних пацієнтів. На корпоративах і днях народження жінки його уникали, так як жарти про смерть від алкоголю печінки або прокурених легенів вже всім неабияк набридли.

Він любив підсаджуватися до красивих дівчат і розповідати, що недавно діставав нутрощі у такої ж красуні, тільки померлої від передозу. Але фахівцем він був геніальним. Рауль був єдиним, хто міг знайти мікроскопічну личинку рідкісної комахи в рані вбитого і показати поліції на карті місце, де водиться тільки цей вид комах. Він зміг знайти сліди сперми всередині вбитої дитини, що нібито потонула в морі і провести ДНК аналіз, який показав, що вбивцею був старший зведений брат. Він допоміг Карлосу Чувасу розкрити десятки вбивств, завдяки такій допитливості, якій би позаздрив сам Шерлок Холмс.

□ Карліто, ти хочеш мене образити? Я сьогодні не в настрої. Карміна скасувала побачення, яке я планував цілий тиждень.

□ Рауль, я ж тобі мільйон разів говорив, жінкам не подобаються твої дурні жарти про трупи.

□ Але Карміна моя лаборантка, вона ріже зі мною трупи, коли у нас збігаються зміни. У чому проблема?

□ Так ти подумай, може їй і так вистачає роботи на роботі? Може їй хочеться романтики на морі, вина, подарунків?

□ Подарунків? — Рауль нерозумно засопів у трубку.

Боячись образити вразливого і образливого патологоанатома, Карлос обережно повернув розмову в потрібне русло.

□ Рауль, гм, так я щодо українця.

□ Так, дзвони в посольство. Нехай зв'язуються з родичами і забирають труп. Висновок у тебе на пошті, а для посольства — документи на твоєму столі: природна смерть — інфаркт.

□ Слухай, друже, але в номері, як мінімум побувало три людини, не рахуючи його колеги-коханки, Єви Санчес.

□ Ну і що? Може хтось його засмутив? А може пити треба було менше. Печінка, до речі, у нього була запалена. Через пару років він би все одно помер. Погана екологія — слабе здоров'я.

□ Рауль, ти визначив час смерті.

□ Да. Із завидною точністю.

□ Але судячи з відеоспостереження, повія і ще хтось, на відео видно тільки капелюх і плащ, приходили до нього, коли він був уже мертвий?

□ Вірно. Ти ж вмієш читати, Карліто. — Рауль почав дратуватися, — я написав, смерть не насильницька, криміналу немає. Замовляй труповозку з посольства. Нехай забирають і ховають, у мене тут місця і так мало. А я пішов думати про романтичну вечерю, запропоную Карміні сходити в кіно, на "Ганнібала". Зараз замовлю квитки, пока, аміго. Hasta luego.

Карлос не розумів, що йому не подобається. Те, що справа виявилася до сміху банальною і дурною чи те, що його обвели навколо пальця. Він труснув головою і набрав номер посольства України в Барселоні.

Залагодивши всі формальності і відправивши їм на пошту скріни висновків, він відкинувся на спинку крісла і закрив очі.

Супостатов помер від інфаркту. Справа закрыта. Але навіщо до нього приходило стільки народу після його смерті? Якщо його хотіли вбити? А він сам узяв і помер? Так просто? І порошок на обідку унітазу, сильне сердечне, ліки, від яких померла повія недалеко від готелю. Її бачили в готелі і вона піднялася до нього в номер. Що тут такого? Туристи часто викликають в номер повій — наркоманок, щоб відпочити по повній. Може вона сиділа на цих ліках і померла від передозу. Вони кожен день дохнуть пачками. Але занадто багато дивних збігів. І якщо він помер від інфаркту, то чому його

знайшли в душі облитим водою в одязі? І фігура в капелюсі і плащі, яка майнула на поверсі. Карлос заглянув у блокнот, Єва Санчес... Санчес... Щось знайоме.

Він відкрив файл у цій справі: Єва Санчес, єдина, хто тут був близько знайомий з убитим, чорт, не з убитим, з померлим.

□ Карлос, терміново, Набережна Авеніда Аліканте, труп на старій яхті.

□ Хвилину, заводь авто, я зараз вийду.

Інспектор Карлос Чувас кілька секунд дивився на електронні документи по справі Сергія Супостатова, потім закрив файли і закодував у програмі, як виконані, без подальшого розслідування.

Остання година життя Сергія Супостатова.

Піднявшись до себе в номер, він був роздратований і наляканий. Як вони відкрили справи з окупасами, незаконним заселення і махінаціями. Зустріч з Коперник в лобі стала ударом для Сергія. По її обличчю він зрозумів, що хтось проговорився і що Паляниця цим дуже незадоволений. Точніше оскаженілий. Але був ще один телефонний дзвінок, який вибив у Супостатова повністю ґрунт з під ніг. Він навіть з Мариною спілкувався відсторонено, не уважно, забув документи по німцям, які вона підготувала, біля випитої пляшки вина на столику і повернувся за ними від ліфта.

У двері номера постукали голосно і різко. Сергій спішно відкрив двері і запросив гостя в номер.

□ Здрастуйте, це ви мені дзвонили по телефону і обіцяли розповісти щось важливе про моїх родичів?

□ Да. Добрий день, Сергій.

□ Мені знайоме Ваше обличчя. Господи, та ти ж Санчес, Пітер або як там тебе?

□ Педро.

Сергій розсміявся і розслабився. Сценка ревностів від обдуреного рогоносця. Стривай, так він же колишній. Єва розповідала, що вони розлучилися.

Супостатов полегшено зітхнув і розреготався.

□ Що ти приперся? Так, Ми з Євою спали, вона чудова, трохи затиснута, але я це виправив. Шикарна баба. Не будь я одружений, одружився б. А ти, гомик, таку бабу втратив. Співчуваю. Єва розповідала, як застукала тебе в душовій з таким же подаром, бідна, я втішав її, як міг. Морду ти мені не наб'єш, духу у вас, гомосеків, не вистачить, а розмовляти з тобою у мене більше бажання немає. Пішов геть, подар гнійний.

Педро був сам спокій і доброзичливість. Він влаштувався в кріслі зручніше і несподівано широко посміхнувся.

□ Що, так сильно ненавидиш нас?

Сергій не очікував такого нахабства і присів на ліжку.

□ А за що вас любити-то? Мужик з мужиком, содомія, СНІД, все від вас, моральних виродків. Ви — помилка, хвороба, збій програми, вас не повинно бути. Ви-породження диявола. Бідні ваші батьки, краще застрелитися.

□ Ну тоді стріляйся, ТАТО!

І Педро щиро і заливисто розреготався.

— Здрастуй, ще раз, батьку, приємно познайомитися, ось він я — твій син — педераст!

Сергій послабив вузол краватки і шумно зітхнув.

□ Татко, не дізнаєшся, а ось мама мені багато про тебе розповідала, про те, як ви разом працювали, який ти — розумний, геніальний, красивий, талановитий. Вона говорила, що я — копія ти, тільки чорнявий і високий. А ось фото моєї мами.

З телефону на Сергія дивилися знайомі очі людини з якою він працював все життя. Тетяна Комарова. Танька, з якою він колись переспав по п'яні і думати забув. Дитина, яку вона від усіх приховувала, відправила вчитися закордон і ніколи про нього не розповідала.

Чоловік Єви. Колишній чоловік Єви. У грудях почало відчутно теплішати, але тепло різко перетворилося на вогняну тенісну кульку, яка каталася в області серця все швидше і швидше.

□ Так, Татко. Мама навіть не знає, що я був одружений і розлучений. Вона не знає, що я використовував її розповіді про роботу, щоб знайти і познайомитися з Євою. Дізнатися про тебе побільше. Я збирав все по крупіці і нарешті зміг прийти до тебе ось так запросто. По-сімейному. Зараз сюди приїде мій цивільний чоловік і я запрошу тебе до нас на весілля. Сфотографуєш наш перший поцілунок з Джошем. І не наговорюй на себе, ти не диявол, ти — просто мій батько!

Сергій Супостатов чув останні слова сина вже зверху, дивлячись на своє розпластане на ліжку тіло з якого повільно виходило життя. Ліву руку відняло відразу, а ось очі ще могли стежити за людиною, який був його сином. Яка ганьба. Пронеслося в голову. Сором, який сором, — подумав Супостатов, що ж люди скажуть. Цього не може бути. Біль скувала грудину і палила область серця зсередини. Тенісний м'ячик виріс до розмірів баскетбольного і у Сергія лопнули ребра. Він дивився на усміхненого молодого чоловіка і на вмираючого себе зверху. Він одумається, він зміниться, він не гей, думки обривками вогненних ребер літали навколо Сергія, поки не перетворилися на попіл і розсіялися назавжди.

Педро Санчес піднявся з крісла, відкрив паперовою серветкою ручку номера і безшумно прикрив за собою двері.

КІНЕЦЬ